

Centre Cívic Torre Llobeta

37è CONCURS LITERARI DE NOU BARRIS

2025

Torre Llobeta

RECU LL DE LES OBRES PREMIADES

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Nou Barris

Col·laboren

Biblioteques de Barcelona

CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CSL DE BARCELONA
Del·legat de Nou Barris

SUMARI

NARRATIVA CATALÀ

1r premi: <i>Retalls de vida amb soroll</i>	4
2n premi: <i>Viatge en Glovo</i>	8
Accèssit: <i>En secret</i>	11

NARRATIVA CASTELLÀ

1r premi: <i>Después de ver la tele</i>	14
2n premi: <i>Las anécdotas de Marta y sus gafas rojas</i>	17
Accèssit: <i>La decisión</i>	19

POESIA CATALÀ

1r premi: <i>Tot és lluny</i>	21
2n premi: <i>Veure-hi clar</i>	24
Accèssit: <i>Concert sota la pluja</i>	26

POESIA CASTELLÀ

1r premi: <i>Entretelas</i>	28
2n premi: <i>Díselo</i>	30
Accèssit: <i>Balada para refugiarse debajo de los coches</i>	32

HUMOR CATALÀ

1r premi: <i>Caputxeta 21</i>	34
2n premi: <i>L'àtic</i>	37
Accèssit: <i>Memòries d'una venjança pudent</i>	41

HUMOR CASTELLÀ

1r premi: <i>Ventajas de acudir al dermatólogo</i>	43
2n premi: <i>Dios nos cuidará</i>	46

RELAT FANTÀSTIC

1r premi: <i>Els éssers de Saturn</i>	49
2n premi: <i>La ciutat sense ànima</i>	53

RELAT HISTÒRIC

1r premi: <i>L'aniversari</i>	56
Accèssit: <i>Fiat Lux</i>	60
Accèssit: <i>El murmurí trencat de les formigues</i>	64

NARRATIVA CATALÀ

1r premi: JOAN COMPANY ARPA

RETALLS DE VIDA AMB SOROLL

Mentre sent el soroll incessant de la tuneladora propera que perfora el subsòl, camí de l'infern, ell s'asseu al sofà al costat de la seva parella i li comenta que el que ha vist avui és el súmmum. «Un ciclista conduïa amb una mà mentre amb la altra sostenia un paraigües, sortejava els vehicles aturats fent ziga-zagues. Semblava un equilibrista de circ. Ha passat fregant el retrovisor de la dreta del meu cotxe i esquivava busos, cotxes i alguna moto aturada al semàfor i, de sobte, ha vist com un taxista s'aturava sense avisar en ser cridat per un vianant sota la pluja. No s'hi ha estampat de miracle i en avançar-lo, li ha donat uns copets amb el paraigua al vidre, com recriminant-li la maniobra. Quins pebrots, he pensat».

—Doncs aquí sota, a l'obra magna que han parit per a la nova línia del metro, han col·locat rètols de prohibit circular dalt de bicicletes, patinets i altres andròmines al passadís estret que ha quedat entre el circ que han muntat per les grues i les parets dels establiments i de les finques. Sempre hi ha repartidors de Globo i d'altres que hi circulen si no hi ha vigilants, i mai n'hi ha; es passen les prohibicions pels bemolls i sortegen com poden els vianants, a vegades amb cotxets, maletes o carros de la compra. No hi queda espai per passar en cap sentit i es fa una cua per culpa d'aquell ganàpia que fa la seva ruta com si hi fos sol.

—Sí, l'altra dia un patinet va mig atropellar la dona captaire que sempre té la parada al començament del túnel de la ignomínia, que és com li dic jo al passatge del terror que deixa els comerços afectats més abandonats i aïllats que les residències d'avis durant la pandèmia. La pidolaire encara esbufega— respon ell.

—Segur que el del patinet no es va ni aturar. Busca'l.

II

—Que et busquin! No t'aturis, no, bordega's!— crida un vianant mentre l'altre fuig.

Ha vist com un patinet a velocitat supersònica gairebé atropella una dona asseguda al voral per captar alguna almoïna. Demana a la dona com està, veient-la amoïnada però sense ferides. Només un cop lleu i les monedes escampades.

Ella es fa entendre en alguna llengua incomprendible. No sembla que hagi pres mal. Només un ensurt al que no s'acostuma tot i passar llargues hores en aquest cau, a tocar de la gran grua que trepana el terra i emplena l'aire de pols i dels retrets dels que la pateixen, mentre farceixen els pulmons d'aquest maleit verí invisible. Mentre aquest gran trepant forada els timpans dels residents i dels vianants incessantment, des de primera hora del matí fins que el sol es pon. Com pot suportar aquesta pobre senyora que no té res al món viure així, avesada a la remor persistent i a la polseguera tot pel grapat de cèntims que alguns dels veïns puguin lliurar-li? Com ara, quan una senyora que ve de comprar pa li deixa a la cistella mig euro i un panet petit. Un home que marxa li explica emprenyat que un patinet ha estat a punt d'atropellar-la. «I el malparit ni s'ha aturat» li diu amb algun altre renec mentre s'allunya i la senyora s'acomiada de la captaire.

III

La senyora s'acomiada de la sense sostre deixant anar un *comhihamón!* que vol semblar solidari i ofès. Empatitza amb la captaire que veu cada cop que passa per l'estret corredor amb què l'ajuntament més progressista de la història ha obsequiat el barri mentre durin les obres per fer arribar una nova línia de trens, perquè vinguin més turistes si convé i emplenin les cases que es desocuparan a causa dels lloguers abusius, dels fons voltors i dels desnonaments sense aturador. Està ofesa per tot plegat: per la polseguera, per l'estrèpit constant i aclaparador, per la desídia de molt veïns passius davant els fets, per la insensibilitat de molts conductors de bicicletes i patinets obstinats en fer passar el fil gruixut pel minso forat de l'agulla, per les autoritats irresponsables que una vegada han aixecat el sant cristo gros s'han desdit de tot i només apareixen quan la premsa fa algun crit d'alerta tot veient el gran disbarat per calmar els ànims i per proposar una colla de mesures expiatòries que tindran la fi del cagaèlastics. Si convé, compraran finques com la casa Orsola d'aquí el costat i faran comitès locals de seguiment i bla bla bla.

La senyora arriba a casa tossint. Ha hagut de pujar escales, l'ascensor està avariament, l'excés de maletes dels turistes temporals del segon el malmeten sovint i cal cridar el servei d'emergències amb freqüència. Repassa les lleixes del menjador i renega de la dona de fer feines que no és bona per netejar la pols que s'acumula. «Si ara ho tenim tot tancat pel fred, quan vingui el bon temps i la calor ens ofegarem si no obrim escletxes d'aire. La pols se'ns menjarà i el soroll es multiplicarà», diu fluixet, ningú l'escolta. Despenja el telèfon i truca al CAP per demanar hora. Els problemes de respiració s'intensifiquen i vol una revisió abans no

sigui massa tard.

—Aquí no hi ha qui hi visqui. Ens falta l'aire per respirar— diu a l'auricular que està en mode espera amb una musiqueta metàl·lica artificial.

IV

La música de metall artificial que sona s'interromp quan la infermera agafa la línia. Ella no hauria de ser a la centraleta però avui el xicot habitual està malalt i es reparteix la feina entre els companys i companyes del servei. Després de la Covid deien que hi hauria més personal però ara sembla que ningú recorda els temps del confinament, dels aplaudiments de les vuit del vespre, de la por instal·lada a les vides de la gent reclosa a casa. Tot i així, la noia sap que les malalties pulmonars s'han incrementat els darrers cinc anys. Rebrotos, persistència i noves infeccions per altres causes que incideixen en el debilitament de moltes persones que ara veuen com la tos, els esbufecs, la manca d'aire son símptomes habituals en el dia a dia i han recórrer al metge, a urgències sovint. Ara la infermera atén una dona d'una cinquantena que vol demanar cita prèvia pel metge de capçalera. Li ha dit que li costa respirar. L'afegeix a la llarga llista d'espera perquè la visiti el responsable. Sap que darrera la trucada hi haurà un sentiment de mal humor, d'indefensió i frustració. Surt a fer un cafè, el necessita com el pa que es menja per suportar aquesta ofuscació diària. Quan torna, veu la sala d'espera plena de pacients impacientant-se, però no pot treure's del cap el taxista que ha atropellat un ciclista al pas de vianants del carrer, davant del CAP. Sembla poca cosa.

V

—És poca cosa— diu el taxista al xicot de la bicicleta mentre l'ajuda a incorporar-se. La cosa ha anat d'un pèl, només un petit cop l'ha fet caure, sense ferides. Una infermera els ha ajudat i ha dit al jove que entri al CAP que el visitaran, però ell ha refusat, tot dient que no té res. Semblava tenir pressa. És de Globo i porta una comanda. Ha revisat el paquet i tot ha tornat a la normalitat en un instant. El taxista ha reprès la carrera i el repartidor ha continuat la seva cursa.

Deu minuts mal comptats després, la infermera crida el pacient que toca, el taxista després de queixar-se de les obres, dels carrils de bicis, de la competència deslleial i del dia que fa, deixa el seu client a tocar de les obres de la nova línia de ferrocarrils, un senyor que ve a parlar amb els que controlen els moviments de terres i revisen les esquerdes amb instruments topogràfics. Un repartidor amb bicicleta lliura la comanda amb menjar al pis d'una senyora gran que viu sola i que el fill, molt ocupat, li fa portar cada migdia. Ella no es

queixa, ja té el dinar a casa i avui, mentre es prepara per tastar el que toca, sent un soroll de mainada que juga. Se li fa estrany, ja que el soroll de les obres és tan dominant que no se sent el murmurí de nens quan juguen, el dels ocells que xiuxiuegen, el de les gotes de la pluja que espeteguen contra el terra quan plou i els de crits dispersos d'algun desesperat. Tot i així, és conscient que, de sobte, aquest fet esbalaïdor serà una quimera. Tem que, d'un moment a un altre, el soroll incessant de la tuneladora propera que perfora el subsòl, camí de l'infern, ho envaeixi tot de nou.

FI

Pseudònim: Jan D'Anodrac

2n premi: KARUNA LAMARCA SORIA**VIATGE EN GLOVO**

Ho havien deixat amb la Laura feia unes dues setmanes, des d'aleshores havia tingut més estones de reflexió en solitari i la seva ment emprenedora estava *a tope*. L'Àlex tenia clar que encara no era el moment de casori, fills i tota la pesca. Ja arribarà, i potser la Laura és Ella, però, tal com va explicar-li per sobre els seus sanglots, ara sentia que havia de viatjar, d'emprendre, conèixer gent.

La primera tarda que va passar de recent-estrenat solter a la seva caixeta de mistos, com sol dir a l'apartament que hi ha a l'àtic d'un edifici de Sarrià que és de la seva família, va estar dissenyant un bon perfil de Tinder. Té traça per al màrqueting, i tot i no estar especialment interessat en reaparellar-se, va voler explorar què podia oferir ell al món. Una foto on se'l veu amb camisa, els seus cabells castanys clars, intencionadament despentinats i el seu somriure de dents blanques perfectes; una altra amb la bici, que no podia faltar, on la lycra li dibuixa la silueta de músculs treballats; una abraçat a aquell company de la *uni* afro-americà, "en Michael?". A la descripció va dubtar amb l'idioma i es va decidir per l'anglès per explicar que és un *MBA student*, emprenedor, aventurer, viatger, amant de l'esport i de la naturalesa.

D'estar tan *ennarcisat* contemplant-se i explicant-se li varen venir moltes ganes de sortir amb la bici, airejar-se, cremar calories... i la seva ment entrenada per l'emprenedoria, va tenir la gran idea: "M'agrada anar en bici, m'agrada guanyar diners: em baixo l'app per a treballar a Glovo i les estones que estigui pedalejant per la ciutat guanyaré calerons". En pocs dies ho va tenir llest, li van entregar la caixa groga i se li van enviar els enllaços i contrasenyes pertinents. El Tinder no el va arribar a activar.

Era diumenge a la tarda, la majoria dels col·legues havia marxat a la Cerdanya i ell s'havia quedat a Barna preparant un projecte d'*start-up* per un treball del màster. Feia estona que estava tancat al seu àtic de decoració asèptica i ja era moment d'oxigenar-se, així que va decidir provar la nova app, que entrés la primera comanda i comencés la seva *win-win* idea.

Recollir comanda #3587 a Vicio de Via Augusta, entregar a C/ Plutó 3.

Es va vestir amb roba esportiva mentre li recorria un llampec d'emoció per l'espina i va picar-se l'ullet al mirall "Nene, ets el repartidor més guapo *ever*, fliparan els que rebin la comanda #3587". Va baixar al traster i va triar la bici urbana, la lleugera, i amb habilitat apresada la va treure com si res i la va cavalcar. En sortir es va adonar que plovia, va tornar a pujar a buscar un impermeable. Ja no tenia tantes ganes de sortir a pedalejar, però acabava d'acceptar la seva entrega iniciàtica.

Es va incrustar els auriculars, cobrir amb la caputxa i amb la banda sonora de Rocky IV va encetar la seva ruta. Començava en baixada, les fines gotes li acariciaven la cara, s'anava fent fosc i els fanals s'estaven encenent. Va visualitzar la portada de la Forbes amb la seva foto: "Àlex Casadevall, el milionari que va començar sent *rider* de Glovo". Els conductors motoritzats eren més hostils de l'habitual, potser per l'efecte del seu cub groc a l'esquena.

Quan va arribar a buscar les hamburgueses se li havien colat gotes a tots els plecs del cos, s'havia fet una piscineta a sobre la caixa isotèrmica que estava a punt d'estrenar i a l'entrada hi havia tot de companys de professió que li van despertar una llàstima profunda amb aquella pinta de gossos mullats.

— Vinc a buscar aquesta comanda— va dir ensenyant la pantalla del seu iPhone.

— Espera allà, amb els altres Glovos— diu una boca mastegant xiclet sorollosament.

Li van entregar una bossa que exhalava vapors de greix i ell va procedir al pagament amb la targeta que li havia facilitat l'empresa. Error de pagament, la targeta no funcionava.

— Això passa sovint, paga-ho tu i després Glovo t'ho pagarà, així ho fem habitualment— li diu la boca del xiclet.

— Com?? Que pagui jo?? Estem de Conya o què?

L'Àlex va començar un intent de diàleg amb el centre de suport de l'empresa: 3 minuts a l'espera que l'operadora contesti, 4 minuts negociant si paga ell la comanda o li anul·len a ell la feina i l'assignen a un altre repartidor, 3 minuts d'espera per la sol·licitud de parlar amb un supervisor... quasi 10 minuts perduts, el menjar refredant-se.

Finalment, va passar la seva targeta, pagant dolorosament 36,80 euros i en va guardar el tiquet recelós.

Carregat amb la matèria hipercolesterolèmica es va anar enfilant pels carrers que indicava Google Maps, sota una pluja intensificada. Passat el pont de Vallcarca va rebre una trucada de la centraleta de Glovo per preguntar pel seu retard i en penjar, rebufant i maleint, li va caure l'iPhone a terra, esquerdant-se tota la pantalla. Li van venir ganes de vomitar. A l'intentar resguardar el ferit crític del diluvi a la butxaca va comprovar que a més a més havia perdut el tiquet de pagament. Va creure que es desmaiava. Darrere les esquerdes del seu

dispositiu l'alarmaren els dígit 21:14, feia més de 40 minuts que hauria d'haver entregat la mandanga.

Es va posar dempeus als pedals, i fent ús dels seus bessons entrenats a les carreteres més vertiginoses de Catalunya, s'enfilava Carmel amunt, purgant ira a cada contracció dels seus quàdriceps. A velocitat prou notable, inestabilitzat per la proximitat d'un autobús, va patinar en una corba i la seva bicicleta urbana va relliscar, estirant-se en un bassal i escopint-lo a ell, enganxat a la caixa groga al mig de l'asfalt.

Per uns instants es va veure en un pla extern, dissociat, allà terra, il·luminat per un feix de llum ataronjat, dutxat de gotes de tardor constants, sobre el seu cos derrotat, al costat de la motxilla cúbica. Aleshores va aparèixer: un altre cavaller del cub groc, un adonis de pell morena, cabells ondulats negres regalimant pluja, el va mirar amb ulls d'ònix i amb un somriure blanc sincer el va recollir a ell i a la seva bicicleta.

— Estàs bé, amigo? T'ajudo?

Li feia mal tot, especialment l'ànima. Veient-se incapaç d'arribar a Plutó, va acceptar l'ajuda d'aquell príncep d'Orient i li va cedir la comanda, entregant-li el contingut salvaguardat al cofre isotèrmic, que arribaria fred, mig-moll i associat a esbroncada assegurada per part del receptor. Protegint-se de la pluja sota un edifici amb balcons va veure com s'allunyava el quadradet groc del ciclista rescatador. Tot i tenir la pantalla esmicolada va poder demanar un Uber furgoneta, que no va trigar més de 10 min, en els que va aconseguir tenir la ment en blanc mentre veia passar el tràfic nocturn esquitxant-li els peus. El va retornar a la seva zona de confort.

Ja de nou a l'àtic de Sarrià, després d'una dutxa calenta, va seure ben ample al sofà, amb la confiança apresada del seu pare, es va espolsar del cap la imatge del bell salvador, amb aquells cabells ondulats, aquella intensitat de mirada negra i va revisar a l'iPad el menú de menjar a domicili. Amb el dia que havia tingut es mereixia un bon sopar, es va fer portar un tiberi de *fast food healthy* de l'Honest greens, que podia veure que arribaria en 20 minuts segons l'app.

Mentre esperava es va dir, pentinant-se enrere els cabells, encara molls, fent olor de xampú: "Putu Glovo... Mmm, les criptos, les criptos poden ser una bona manera de fer diners, mentre pedalejo, o esquio, o munto *start-ups*".

Pseudònim: Ka de Kiwi

Accèssit: MANEL FONT OLLER**EN SECRET**

Les ombres de la Marina i d'en Xavier avançaven foses en la paret, amb les mans enllaçades, imitant el sigil monacal. La seva història els exigia anar descalços, ja que qualsevol sorollet els podria delatar i enviar el seu pla a la brossa. A poc a poc van recórrer el perímetre de l'habitacle i van comprovar que totes les persianes reposaven i no permetrien en cap moment la intrusió del més petit raig de llum solar; un cop van acabar la ronda, van somriure amb satisfacció. Ho aconseguïren, n'estaven ben segurs! Immersos en les tenebres, confiaven que ningú sospitaria la seva presència; ells se n'havien encarregat d'escampar que marxarien de vacances aquella mateixa nit. Molt satisfets i embolcallats amb les respectives bates, van aterrar en el sofà. Davant seu, el televisor reptava la seva voluntat sense obtenir èxit. Ni soroll ni llum, ells ho tenien molt clar. La Marina li va agafar la mà al seu marit i la hi va prémer lleugerament, mentre li cercava una mica de complicitat; aleshores l'home li va respondre amb una picada d'ullet que ella no va poder captar.

Feia cinc anys que no es podien permetre anar de vacances, ja que cobraven unes pensions ben minses i encara no s'havien pogut alliberar de la hipoteca. Els viatges que feien els seus coneguts contrastaven amb les seves excuses recurrents. La vergonya va transmutar en angoixa i el desig de sortir de casa es va convertir en una qüestió d'estat. Així que van fer el cor fort i van planificar un hipotètic viatge que els redimís entre els seus veïns i els permetés reduir el complex que havia fet niu dins dels seus caps. De cara a la gent, ells havien de viatjar uns quants dies. Seguien sense poder marxar perquè l'economia els seguia ofegant, així que van ordinar un pla infal·libre que els regenerés l'autoestima perduda.

Ofegats per les tenebres, van dormir tot el matí. A l'hora de dinar, només van haver d'apropar-se a la cuina, obrir el frigorífic i treure'n algun dels plats que havien cuinat durant tot el cap de setmana. D'entre els macarrons, els gaspatxos, el pollastre a l'ast, les salsitxes i botifarres, les bledes... van acabar triant només la carn arrebossada, ja que el neguit se'ls havia menjat la gana. Amb la primera queixalada, la fredor de la carn els va produir una esgarripança passatgera. Hi van posar voluntat per acostumar-s'hi, perquè sabien que no podrien utilitzar el microones durant aquells dies. A mitja tarda, l'arribada dels nens dels

veïns els va treure del seu ensonyament i un xivarri escandalós va omplir d'entreteniment la tarda ensopida del matrimoni. Amb un iogurt per sopar, en van tenir prou; realment no havien fet gaire despesa física durant la jornada.

Aquest era el pla que havien acordat per a cadascun dels set dies que havia de durar el seu viatge. Sí, segons els havien exposat als seus veïns, en Xavier i la Marina havien sortit de matinada cap a l'aeroport; des d'aquell enclavament començava un circuit turístic que la dona havia somniat des de feia temps: els mercats nadalencs de l'Alsàcia. Quan despertava l'interès de les seves veïnes, la Marina els recitava les poblacions que visitarien: Estrasburg, Colmar, Obernai, Eguisheim... En un racó de la taula del menjador, descansaven els prospectes turístics de diverses agències de viatges que li havien servit de coartada en la seva comèdia.

Al cinquè dia de captiveri, la parella seguia fil per randa el pla previst, sense cap fissura; la nevera oferia un nou forat amb cada àpat i el sofà presentava dos cossos humans acuradament esculpits. Això sí, després de patir tants dies de total immobilitat, els dos trobaven a faltar la rutina diària que mantenien durant l'any. Ja se sap que tenir unes bones vacances pot comportar alguns sacrificis... No podien trepitjar el carrer, de fet gairebé no s'atrevien a caminar per casa; tampoc cuinaven, ni podien llegir, ni tan sols parlaven. De fet, intentaven posar el cervell en repòs, per por que els pensaments s'atrevisin a sortir a la superfície i bellugessin una mica de remor. S'hi estaven jugant la dignitat! Ara bé, tot i la precarietat a què els obligava aquella suposada estada a França, el matrimoni no deixava que el desànim els fes seu. Amb cada dia que guanyaven, més a prop es trobaven de tornar a la vida.

De sobte, uns passos es van aturar dintre d'un galliner que havia acampat al replà. Algú va fer sonar el timbre amb insistència, cosa que va servir per congregat tot el veïnatge restant davant l'entrada del seu pis. Les demandes perquè obrissin la porta no van tenir èxit. Arraulits en el sofà, la Marina i el Xavier resaven perquè l'absència de resposta fes desistir els impertinents que els apressaven a tornar precipitadament del seu viatge.

Acabada la paciència, es va escoltar una ordre taxativa:

—Obri!

Un manyà no s'ho va fer repetir dues vegades i amb un ganxo i un parell de moviments de canell va obrir la porta d'entrada a l'habitatge dels viatgers i va deixar el pas franc a una parella de mossos.

—Vostès, esperin-se aquí! —van imposar als veïns que els feien d'escorta i que entraven àvids de noves tafaneries.

Aviat van ser al menjador i la potent llum de les llanternes va ferir els ulls dels anacoretas. En Xavier i la Marina estaven tan trasbalsats que no aconseguien articular ni una paraula. Per reivindicar el seu dret a ser a casa a les fosques, van haver de fer un gran esforç perquè les veus trobessin la sortida.

—Però, què dimonis és això... què voleu? —va quequejar en Xavier.

—Quan heu tornat del viatge? —va avançar sorpresa la Sra. Anna, qui estava examinant aquell matrimoni de jubilats des de darrere dels mossos.

En Xavier i la Marina van deixar el posat de pollet escaldat i es van posar el vestit més digne de què van ser capaços.

—Amb quin dret han rebotat el nostre pany? —ell va interrogar als mossos.

—Aquesta veïna seva ens ha avisat que ha escoltat...

—He sentit un sorollet dins del pis —la Sra. Anna havia interromput l'explicació oficial per completar-la amb la seva versió— i he temut que no haguessin entrat uns okupes. Per això he corregut a la comissaria...

La Marina es va girar cap al seu marit amb la indignació pintada a la cara i li va xiuxiuejar:

—Quan vas deixar el plat al costat del got, estic segura que va ser llavors!

—Si gairebé no es van tocar...

La dona es va aixecar i va deixar el Xavier amb la paraula a mig sortir. Davant la ignomínia que s'apropava, va decidir cercar la sortida més airosa:

—Hem arribat a mitjanit. Hem hagut d'avançar la tornada, perquè el Xavier està patint uns dolors estomacals molt forts...

Pseudònim: Pau Andreu

NARRATIVA CASTELLÀ

1r premi: ANTONIO SÁNCHEZ TAUS

DESPUÉS DE VER LA TELE

Se vieron, quiero creer que, por primera vez, en la frutería de la Vía Julia. Yo los observaba desde el interior del autobús D50 durante el medio minuto que estaba detenido en el semáforo. Los conocía de vista. De él nunca supe su nombre. Estaba casado, eso sí. En las tardes de verano se dejaba ver en las terrazas del Paseo Verдум con su esposa, coqueteando ambos con la recién estrenada década de los cincuenta. Coincidíamos en el autobús. Ejerciendo el vicio de meterme imaginativamente en la vida de los demás, le construí una vida anodina, de vuelta de las pasiones sexuales y algo insatisfecho de su biografía amorosa. Casado con su primera novia de juventud, no pretendió nunca buscar algo diferente a lo que conocía en su casa. De estatura media-baja, diez kilos de más y el pelo de la cabeza en franca retirada no podía imaginarme su vida de otra manera. Como toda riqueza interior le concedí, al menos, cierta curiosidad por saber cómo se comportaban el resto de los hombres en sus costumbres sexuales: si eran rutinarios, apasionados, aventureros, más o menos dados al intercambio de caricias y besos o tal vez más entregados a las acrobacias. ¿Lo hacían en sitios públicos? ¿Eran lentos? ¿Eran rápidos? Con sus amigos no hablaba de esas cosas. Por supuesto, sus amigos callaban. El caso es que bien por vergüenza o por miedo, nadie quería ser comparado. De ella sí conocía su nombre. En los puestos del mercado, oí que la llamaban Felisa. Supe que enviudó hacía seis meses. Yo conocía a su marido de breves conversaciones compartidas en los bares de chinos del barrio de Porta a media mañana. Hombre también de poca sugerencia en su expresión y que no estimulaba para nada mi tendencia a hacerme películas sobre los demás. En cuanto a Felisa, sus ojeras hablaban de sus noches mal dormidas y su ausencia de maquillaje delataba una tristeza crónica sin mucha intención de ser reparada. Desde el autobús la noté más delgada. Rápidamente le atribuí otra vida gris, sin relevancia, esperando las tardes para hablar por teléfono con su hija y preguntarle como llevaba su embarazo. Dándole consejos. Pero con ella me equivoqué. Me di cuenta de mi error en los sucesivos días, cuando, compartiendo el

misimo autobús de vuelta a casa, la veía abrir los ojos con una expresión más que de sorpresa, de pasmo, cuando su mirada se encontraba con el rostro de él mientras penetraba por el pasillo en dirección donde ella estaba sentada. Pensé en un flechazo. Me pareció extraño pensando en su reciente viudedad, pero la imaginación es lo que tiene, siempre se va a lo más improbable y en mi caso a lo más inapropiado. Él, por supuesto, ni siquiera la vio. Quedó de pie a su lado con un cartel colgado de su expresión indicando que estaba fuera de cobertura. A Felisa, tras seis meses de viudedad, ni se le ocurría pensar en volver a encontrar pareja, pero este desconocido con el que coincidía en el autobús, le revolvía la parte más animal de su cuerpo. Este hombre bajito, regordete y mediocre, que era el vivo retrato de su marido, conseguía hacerle evocar las noches tranquilas de sexo apasionado que sábado tras sábado le brindaba su marido. Como hacíamos el mismo recorrido, cada vez que subía al autobús y tras validar mi billete, exploraba en su interior para ver si los encontraba. Felisa ya no se subía en la misma parada. Ahora salía a comprar media hora antes y caminaba arrastrando su carro hasta la parada donde él esperaba. Felisa lo miraba disimuladamente, le cedía el paso en la puerta del bus y lo seguía hasta donde él se detenía para acercarse a su lado y agarrarse a la misma barra. Su intención era provocar un roce de manos, un fingido empujón tras un frenazo. Tretas de acercamiento que ya tenía olvidadas, con tal que él la mirara de frente, de que se quemara con las chispas de sus ojos y se relajara en su sonrisa hogareña. Una mañana la vi más atrevida que nunca. Quizás esa noche soñara con las manos de él agarradas a la barra del bus tan cerca de las suyas, esas manos que siempre imaginó con el mismo tacto algo rudo, que tenían las de su marido cuando la acariciaba en el sofá mientras la preparaba para hacerle el amor, siempre en sábado, siempre tras ver la televisión. Aunque él ya no estaba, nunca lo había tenido tan cerca en estos seis meses, nunca le había echado tanto de menos. Quizás esas manos soñadas estuvieran en el hombre equivocado. Quizás ese hombre había aprendido a usarlas perfectamente haciéndolas maravillosas, pero educadas en la escuela de otro cuerpo. Quizás con ella no funcionasen como lo hacían en su sueño. El caso es que esa mañana la vi sentarse junto a él, claramente noté como su pierna se abría para rozarse con la suya, tan claramente como vi a él mirar distraído por la ventana sin enterarse de nada. Por fin, ella le habló: “¿Disculpe, usted no será hermano de David Nieto, por un casual?” “No señora. Mi apellido es Albadalejo, Carmelo Albadalejo”. “Perdón. Es que es usted el vivo retrato de mi marido”. Ahora sí, él la miró a los ojos sin saber qué contestar. Escudriñó en el fondo de

ellos, pero no fue capaz de extraer la intención de esa señora, así que se quedó prudentemente callado. Felisa estaba satisfecha, ya había roto el hielo. Pasados unos días le vi a él, a Carmelo, ahora lo llamaremos así, dejar perder un autobús en espera de la llegada de Felisa con su carro de la compra. Ya había suficiente confianza para que él la ayudara a subir el carro y para indicarle donde había dos asientos libres para poder así sentarse juntos. Por primera vez conocí la sonrisa de Carmelo. Era asimétrica, pero inspiradora de confianza. Era la sonrisa de un hombre bueno, no había malicia en ella, solo curiosidad. El final de la historia se lo pueden imaginar. No tiene mayor trascendencia. Nunca se pareció a un amor de película, después de todo, se trataba de dos personas maduras, grises y solitarias de un barrio humilde que nunca habían conocido más amantes que su pareja de toda la vida. Me gusta pensar que, usando el recurso del hermano gemelo, un día Felisa invitó a Carmelo a su casa para enseñarle las fotos de su difunto. Él aceptaría gustoso motivado por dos curiosidades: la de ver hasta donde podía llegar aquella mujer tan atrevida y la de, llegado el caso, poder comprobar cómo otra persona, “su hermano gemelo” la hacía el amor. Me gusta pensar que ella le contaría cómo sus manos se le habían aparecido en sueños y cómo le habría gustado comprobar si esas manos eran como las de David, si sabían escabullirse por su cuerpo con el mismo serpenteo como lo hacían las de David. Me gusta pensar como a última hora de la tarde y no queriendo forzar el horario de un hombre casado, le diría, tras los primeros besos, que si no le importaba que le llamara David, que podía tomarla así y así como hacía David, que la acariciara con las yemas de los dedos recorriendo los mismos senderos de su cuerpo como lo hacía David, que moviera sus caderas sobre ella con la lentitud precisa como hacía David. Me gusta pensar que a Carmelo le venían bien esas indicaciones que le obligaba a ser otro y poder ocultar así su inseguridad o su torpeza. Fue así como Carmelo hizo el amor como nunca lo había hecho con su esposa y supo cómo otra persona desarrolló una escuela muy útil para que una mujer, y solo una, se sintiera plenamente satisfecha los sábados por la noche después de ver la tele.

Pseudònim: Acualung

2n premi: YASMINA NATALE EL CABRITI

LAS ANÉCDOTAS DE MARTA Y SUS GAFAS ROJAS

Me llamo Marta y soy adoptada de origen africano.

Soy una mujer, deportista, y me encanta leer manga. Vivo en Manhattan, y mi color de piel es muy habitual en América del norte. Hay más negros que blancos. Puedo parecer un poco racista, pero desde que fui a la escuela, a High School, al Instituto, donde el mundo se hace más cruel con comentarios homofobos y racistas, te vuelves con una piel más dura, me di cuenta de la realidad. Yo pensaba que había igualdad, que daba igual, tus orígenes, o tu religión, siempre tenías oportunidades. Pero en mi caso, no fue así.

Sufrí bullying en mi High School, fueron desde primero hasta tercero, aguanté tanto tiempo porque tenía una meta, que era ser doctora, especializarse en ginecología. Fue muy duro, esos tres años, el cuarto año, mis agresoras se fueron del instituto por motivos familiares. Así que pude respirar y disfrutar de mi último año y por supuesto de mi graduación. Me vestí con un vestido muy elegante pero al mismo modo, transparente. Fueron las horas más gratificantes, cuando cierro los ojos, es mi recuerdo más bonito.

Años más tarde, entré en la facultad de medicina, ubicada en Nueva York, era muy grande y muy amplia, tenía una biblioteca inmensa. Ahí, empezó mi revolución ideológica y cultural. Estuve un tiempo antisistema, un tiempo anticapitalista, me uní a grupos ultra del consejo de juventud de mi facultad. Pero poco a poco iba observando que no tendría futuro, que me estaba desviando de mi camino, hacia la especialidad de ginecología. Así fue, el punto de inflexión donde decidí dejar los grupos ultras del consejo de juventud. Me sentí bien conmigo misma. Creo que fue el mayor aprendizaje, sí, es un aprendizaje y no un error. En ése momento aprendí, qué manera de pensar, cómo actuar dentro del sistema capitalista, hasta llegar dónde estoy ahora.

“Hola, me llamo Marta, y soy doctora, especializada en ginecología.”

Desde hace dos años, estoy trabajando en el hospital general de Manhattan. Adoro mi trabajo, siempre trabajo con mi gafas rojas, en forma redonda, desde que empecé la carrera ella y yo somos buenas amigas, nos cuidamos en cada momento, porque somos conscientes que somos valiosas, en todos los aspectos.

Si nos lastimamos, o alguien nos hace daño, nosotras sufrimos, y nos debemos de proteger. Parece una reflexión, o una metáfora, cómo ser mejores amigas con nosotras mismas, que nadie jamás nos cuidará tan bien, y nos aceptará de tal manera, como yo misma lo hará. Todo en esta vida es temporal. Hasta la salud, sí, esto lo aprendí con las prácticas del MIR donde observé y sentí de mi piel, lo frágil que es la vida. Hoy estás bien y mañana, no.

Conocí a un paciente, una mujer, que deseaba ser madre, con todas sus fuerzas, era lo que le motivaba a seguir levantándose cada día, hasta llegar a morir de pena porque era estéril, no podía tener hijos por ella misma. Al final, de la pena, y ver qué su vida había perdido el sentido, se suicida al cabo de un par de días de saber el diagnóstico. Me partió el alma, al conocer la noticia, porque fue mi paciente, fue de las primeras pacientes que tuve, me quedé en shock, hasta que decidí ir al entierro de ella, y lloraba como si fuese alguien querido.

Después de eso, me volqué más a la investigación, y a la divulgación, quería que las mujeres que tenían ese deseo, fueran madres si o si, de manera sana y ética. Fueron los años más intensos de mi carrera como ginecóloga.

Hoy, estoy jubilada, vivo en Manhattan, mis hobbies son leer manga, escuchar jazz, y sí, soy negra.

Pseudònim: Libélula

Accèssit: ALBA MARÍA MARTÍNEZ ADALID

LA DECISIÓN

En mi dilatada carrera como policía me he encontrado con numerosas muertes, pero ninguna como la ocurrida a principio de siglo. Era una tarde soporífera de agosto. Las horas pasaban lentas como si el minuterero hubiese engordado y le costara moverse. El aire acondicionado exhalaba un aire frío que me mordía la nuca e erizaba la piel.

Solo en la oficina e incómodo en la silla ergonómica jugaba al ajedrez contra la computadora. Era la tercera partida de la tarde; las dos anteriores las había ganado por jaque mate sin demasiado esfuerzo.

De repente el teléfono vibró con un estridente sonido y me sacó de mi letargo.

Un hombre había encontrado a su vecino sin vida en su casa con signos de violencia. Creo que es el primer asesinato del que me alegré. Dejé la partida a medias y salí de la comisaria con la pantalla del ordenador palpitando.

La calle me dio la bienvenida con una bofetada de calor y el sol golpeó en mi cabeza como un mazo. Lo que son las cosas, ahora echaba de menos el aire frío mordiendo mi nuca.

Llegué en cinco minutos, sin necesidad de poner la sirena. No había tráfico y pocos transeúntes eran los que desafiaban las temperaturas a esas horas.

Salí del coche sintiendo el traje del uniforme pegado a mi espalda como una segunda piel. Enfrente de la portería me esperaba un hombre de mediana edad, entrecano y de dientes azafrán. Me ofreció la mano a modo de saludo, en la otra sujetaba un cigarrillo a medio consumir. Esparcidos por el suelo bajo sus pies había tres más. Me acompañó con paso rápido al piso de su vecino.

—Aquí es. Escuché gritos, muchos... Luego silencio. Tengo una llave de su piso que utilizo cuando se va a hacer el camino de Santiago, lo hace cada año, es como un ritual, entonces entro para encender las luces y regar las plantas, no se crea que...

Dejé de escucharlo. La información que necesitaba ya la tenía.

—Espere aquí —ordené—. No entre.

Entrecerré la puerta y me dirigí sigiloso por el desconocido piso. El olor a carne quemada -similar al pollo- me llevó hasta él. Estaba tumbado en el suelo, decúbito supino

con los brazos estirados como Jesucristo en la cruz. Era varón, rondaría los sesenta, con el pelo grasiento y bastante hebras blancas. Su entrepierna humeaba. Me tapé la nariz con el pañuelo húmedo que utilizaba para secarme el sudor de la frente, pero, aun así, lo preferí.

Rodeé el cuerpo. En una mano sujetaba un muñeco artesanal, no mediría más de un palmo. Me agaché para mirarlo sin tocarlo. Vestía una camiseta gris y pantalones azules cortos. La zona del pantalón estaba quemada.

Miré al cuerpo que yacía sin vida en el suelo. Vestía una camiseta gris y unos pantalones azules cortos, ¿coincidencia? No lo creo.

Me agaché un poco más. El pelo del muñeco era largo, similar al del hombre. Lo toqué de la misma forma que a un perro rabioso. Era mechón; era pelo real. En el pecho del muñeco sobresalían tres cabezas de alfileres negros. Instintivamente miré a la víctima.

En una primera investigación ocular no me di cuenta, pero en el centro del pecho había tres manchas granates, como rosas a punto de abrirse en un día de primavera. Pero me faltaba un objeto importante.

Me levanté. Rodeé el cuerpo por la zona de la cabeza sin despegar la vista de la víctima y me detuve en la siguiente mano. Estaba casi cerrada, formando un puño, pero entre el hueco de los dedos y la palma sobresalía un trozo de metal pequeño. Le abrí la mano apartando los dedos uno a uno y allí estaba el mechero Clipper blanco.

Había visto infinidad de suicidios; los que se lanzaban al metro, los que se tiraban desde un ático o puente, el que se comía una caja de pastillas o se cortaba las venas en el baño. Pero nunca alguien que se hiciera vudú así mismo.

Y sé que fue de esta manera, porque en una de las habitaciones encontré una hoja encima de un escritorio con instrucciones de cómo fabricarse su propio muñeco vudú. Fui el único que la vio, porque tal como la encontré me la escondí en el bolsillo del traje. Y durante muchos años la guardé en un cajón de mi casa... Hasta la semana pasada.

Y ahora, quince años después, jubilado, aburrido y cansado de la vida, me encuentro en una mano con un muñeco igualito a mí y alfileres, de diferentes tamaños, en la otra.

Y en mi mente parpadea como un tartamudo una pregunta: ¿Dolerá mucho?

Pseudònim: Lápiz azul

POESIA CATALÀ

1r Premi: MIQUEL ÀNGEL GARRIDO GALLEGO

TOT ÉS LLUNY

I

Com peixos que es gloriegen en un riu,
tornem a la gàbia els nostres records
i als marges de les coses ja viscudes.
Un món de queixes ens serà redimit,
que vol dir perdre el compàs amargament
des del silenci i les contradiccions.

Allò que la pupil·la mai no troba
en el present o la infelicitat,
a les estranyes del bosc de la vida,
caldrà cercar-ho pel forat més negre.
Després de tant de temps a les fosques,
tots els teus dies són el mateix engany.

Que de vegades el món sembla incert
i tot és lluny del nostre sol d'infància
La vida ha estat, a l'últim, impossible
car dia a dia es fan més vagues les respostes.
Sentim dins dels ulls la mort, ara i sempre,
ens n'anirem amb el sol trist de l'adeu.

II

“Fugit irreparabile tempus»

Virgili

Haurem de viure cada cop més ràpid,
cal doncs posar-se a córrer contra el temps.
Ens hem fet vells com un temple romà
i encara gràcies que seguim aquí.

Sovint el món és un àpat estrany:
tenir-ne ganes, no saber per què.
Són tardes dolces amb pluja d'abril
o l'escalfor d'un llibre a la butxaca.

Aquell que porta dintre nits salvatges
és qui millor sap el joc de la vida.
Allò que fórem no ha de tornar més
quan l'edat s'esboldrega, inexorable.

III

Darrera el fred dels vidres d'hospital,
la nit és dins teu i lluny de nosaltres.
Escolto què diu la pluja d'hivern:
està pintant aquest cel d'un blanc inútil
per tot allò que són tristes cabòries.

El sòl d'un gris de cendra, els llums, la taula,
aquesta pèrdua que sagna cor endins...
Ara ens quedem junts i sense confort
com barques a la platja, peces en un museu
o copes buides a punt de trencar.

Va ser explícit el poeta: *per mort*
no se'n partrà la forma. Ah!, si sabessis
que no podem tornar a viure de nou
i això que no vull que s'apagui més
és una cambra ja mig oblidada.

Pseudònim: Jim Reche

2n Premi: MA CARME VALLS ROCA**VEURE-HI CLAR**

El sol embriac de l'albada
encén un foc colpidor.
Al vespre, la lluna s'encanta.
Generosa ofrena d'un bri de llum en la foscor.
Com més fosc, més clar.
Com el buit per eixamplar horitzons
i el silenci per trobar els més bells mots,
el vol callat d'una au superba
conjura un destí curull d'il·lusions.
Com més lluny, més gran.
Com l'onada que es retorça rebel i tossuda
en la mar trasbalsada,
les certeses que s'arrelen en terra erma
cerquen l'espai que tot ho embolcalla.
Com més dubtes, més certeses.
La mirada en altura mareja.
Més assossegat baixa el torrent aigües avall,
allà on els cors es despleguen
i les emocions suren lliures com vaixells en la mar.
Com més revolts, més afanys
El silenci eixordador de la vesprada
ressona en el batec de l'ànima torbada,
remou records amagats i penedits.
És quan una dolça melodia a cau d'orella
desperta els sentiments més adormits.

Com més fosc, més quiet,
més pur,
més ver,
més gran.
És en la foscor quan hi veig clar.

Pseudònim: Posidònia

Accèssit: FRANCESC JOSEP NIEBLA CÁTEDRA

CONCERT SOTA LA PLUJA

Xip-xap, xipolleja un nen en un bassal.

Xip-i-xap, cau la pluja fina.

Patatxap, a l'aigua cau el xaval.

Mec-mec, un cotxe toca la botzina.

Ha, ha, ha, riu l'amic de l'infant.

Ep!, saluda la veïna.

Caminen de pressa, tris-tras.

Apa, apa, anima la cosina.

Marramau, miula un gat gras,

mentre el carrer s'empina.

Tatxam-tatxim, comença.

Nyigo-nyigo, afina el violí.

Toc-toc, el tamborí es llença.

I el clarí panteixa: tararí.

La tenora s'ho pensa.

Plena la plaça rodona

Tararà, crida la trompeta.

Balla la sardana bufona.

El flabiol, tiroliro, esbufega.

La música ja sona.

Cau la pluja fina i el cel trona.
La música no para,
ningú abandona,
les orelles regala
de partitura bona.

Plas-plas, el públic aplaudeix.
Fiu-fiu, xiula el més atrevit.
La pluja no aigualeix.
un concert divertit.
Ve la nit, enfosqueix.

Cau pluja que abraona,
Xip-i-xap, xip-i-xap.
¡Barram-bum!, el cel trona.
Tornem a casa, tris-tras.
Que la tempesta arriba d'hora.

Pseudònim: Irene Albein

POESIA CASTELLÀ

1r. Premi: MAICA GÁMEZ ARRABAL

ENTRETELAS

VOY

A

PRENDER

Las costuras abiertas
de mi costado,
los bolsillos rotos
y los bajos deshilachados
con alfileres
de cabeza blanca y
fino metal.

A

ENSARTAR

Con hilo dalia bermellón
una aguja
de ojo minúsculo
y atravesar con pespunte
de izquierda a derecha,
por los imperfectos
y grisáceos pliegues
de mi cuerpo.

A

SUJETAR

Con imperdibles de color verde
la cremallera rota
de mis botas negras.
Para pisar fuerte
cuando los amaneceres
tardíos, golpeen
con sus nudillos
y la escarcha
abrigue de nuevo
mi puerta.

Pseudònim: Dedal

2n Premi: ENRIQUE CHANCÓ MELLADO**DÍSELO**

(Escrito en recuerdo a mi padre después de su muerte)

Ciprés, que das la bienvenida
en los camposantos de mi tierra.

Ciprés, que buscas el cielo
alzándote firme y sereno.

Ciprés, que extiendes tu sombra
orgullosa y protectora.

Ciprés, si alcanzas el alma
del que marchó para siempre,
acércate y dile en voz baja
lo que estos versos sienten.

Ciprés, dile que lo quiero,
que lo extraño y lo venero,
que su imagen me llena
y que su recuerdo me consuela.

Ciprés, dale las gracias por haberme querido,
guiado y consolado,
cuidado y animado,
corregido y aconsejado;
por haberme protegido,
por estar, siempre, a mi lado.

Sí ciprés, dile todo eso;
a él, a mi padre, díselo.

Pseudònim: Rubí59

Accèssit: BORIS IGNACIO ROZAS BAYÓN

BALADA PARA REFUGIARSE DEBAJO DE LOS COCHES

El corazón del niño desarmado recorre descalzo las huellas de la guerra.

Sobre las cuencas vacías del asfalto, ojos de amigos y hermanos que ya no irán a ninguna parte, estados de sitio sin nombre por los que transita la vida recién levantada, sin peinarse siquiera los monstruos que reinan en su orilla.

La bala del tirador roza la mejilla del niño que corre a camuflarse del viento,
el viento que somos nosotros embarcados en la noche,
la noche que condena al mártir a no poder envolverse en otro cuerpo.

Lanzan al niño restos de cables y trozos de madera,
su padre, improvisado salvavidas para no morir hoy de los disparos,
como si de una emboscada se tratase, le otorga al pequeño otra vida de ventaja.

Mañana volverá al supermercado de la intersección a comprar comida,
Israel ha relajado las llamadas *reglas del ataque*
pero los niños semidesnudos no portan banderas blancas ni distintivos,
solo corren a refugiarse debajo de los coches.

Tres disparos parecen no ser suficiente, hoy tendrás que rematarlo por la espalda,
habitualmente apuntas al cerebro de tu víctima para que el corazón siga latiendo,
ingenioso carroñero que nos sobrevuela en la temeridad,
que se pertenece y empapela las avenidas
con la sangre de las mujeres que saltaron a las copas de los árboles
pidiendo que el bosque las cobije.

Las paredes de su casa vacía las han empujado contra la barrera infinita de la carne, final
delicado de contar para las televisiones
que hierven el silencio de las mañanas.

El jardín es pequeño como un camposanto, plantas agradecidas y vigas del buen tiempo, mi
hijo toca el piano a la entrada.

Los brazos caen rígidamente en guerras perdidas ya de antemano,
la casa fenece junto al río, aquí yacen sus dueñas las hormigas,

los cáncamos de la ciudad, los amigos, los amigos de estos, los hijos de estos,
aquellos y estos que lo fueron tan en sí mismos
complacientes y fervorosos defensores de la vida.

Auge y amparo de las bestias que me ayudan a recoger las sillas vacías
tras tu último concierto.

De noche, el tirador caminará con mi trofeo sobre sus hombros,
al día siguiente saltará de la cama
y volverá a refugiarse en su atalaya de sentencias ya compulsadas,
ambos y sus quehaceres atosigados que parecen no tener prisa.
Nuestro pequeño balcón rememora tu vacío en forma de pájaro,
comienza la función resuena su silencio frente al nuestro.

Y mientras tanto, las ciudades están llenas de locos
con revólveres de espuma apuntándose a la boca.

Pseudònim: Haim

HUMOR CATALÀ

1r premi: JACOBO CARDENAL REYNÉS

CAPUTXETA 21

Aquesta és la història d'una afable avieta que, després d'una vida de servitud capitalista, s'havia retirat per gaudir de la jubilació al més profund del bosc, per evitar que el consumisme exagerat la contagiés.

Pom, pom

L'àvia es va col·locar les ulleres i es va acostar a la porta lentament, mentre remenava la tassa de te matcha ecològic.

—Qui és? —va preguntar a través de la porta.

—Soc... el rider —la veu greu no semblava gaire convençuda— Li porto la compra ecosostenible i de proximitat.

L'àvia, que malgrat sentir-se jove ja començava a notar els estralls de l'edat en la seva memòria, va obrir la porta. A l'altre costat, un tipus pelut amb bosses esperava en el llindar.

—Passi, jove —va dir, mentre assenyalava un extrem de l'habitació—. Deixi la compra en aquest costat, si us plau.

El llop va entrar a la casa i va tancar la porta. Es va llevar el casc de la bicicleta i les colzeres homologades segons la legislació vigent, va tirar les bosses de qualsevol manera i va alçar les mans per donar un aspecte tètric.

—Et devoraré! —va anunciar amb la solemnitat que el seu gremi exigia.

L'àvia es va girar i li va dedicar una mirada desafiadora.

—Ah, sí? Em diràs el que haig de fer? Creus que per néixer amb privilegis heteropatriarcal haig de seguir les teves normes?

El llop, desconcertat, va titubejar.

—Bé, és que... ho sento. És el protocol, sap?

L'àvia va arrufar les celles.

—No necessito que un mascle llobater em digui el que haig de fer! —va bramar, colpejant la taula—. Si vull ficar-me a la panxa d'un llop, serà perquè jo ho decideixo, no perquè tu l'ordenis.

Abans que el llop pogués reaccionar, l'àvia es va recol·locar les seves ulleres, es va ajustar la bata i, amb una agilitat inexplicable, va saltar dins la boca del llop.

El llop, amb els ulls desorbitats, no va tenir més remei que empassar-la.

—La guia d'usuari del depredador del bosc no deia res d'això— va murmurar el llop desconcertat.

Just en aquest moment, va escoltar la veu d'una nena que cantava rap reivindicatiu a tot volum.

—Haig de fer-me passar per l'àvia mentre penso què fer —va dir el llop, mirant al voltant.

Va saltar al llit i es va tapar amb les mantes brodades a mà pel nen que l'àvia havia adoptat anys enrere.

Caputxeta va entrar a la cabanya i va dir:

—Àvia, t'he portat algunes laminadures baixes en calories en reconeixement al teu paper de sàvia i generosa matriarca.

—No hauràs comprat un espetec també? —va dir suaument el llop des del llit, disfressat d'avieta.

—Ja sé que t'encanta, però no hauries de menjar-ho —va respondre Caputxeta. Es va inclinar cap a ella—. Havia oblidat quins ulls tan grans tens!

—Han vist molt i han perdonat molt, estimada.

—I, àvia, quin nas tan gran tens!

—Si us plau, no comencem amb el *bodyshaming*.

—I... àvia, quines dents tan grans tens!

—Ja saps com acaba això.

El llop va saltar sobre Caputxeta Vermella i la va aferrar amb força.

Caputxeta va cridar; no pas per l'afició del llop al travestisme, ja que respectava totes les expressions d'identitat, sinó més aviat, per la invasió que havia realitzat del seu espai personal.

Els seus crits van arribar a oïdes d'un operari de la indústria fustera (o tècnic en combustible vegetal, com ell mateix preferia considerar-se) que passava per allà. En entrar a la cabanya, va advertir el renou i va obrir la porta de cop.

L'operari de la indústria fustera va escopir al sòl, creient-se protagonista d'una pel·lícula d'acció dels '80. Es va colpejar el pit amb un puny i va llançar la seva destrat a l'aire només per atrapar-la amb l'altra mà, com si estigués en un torneig de llenyataires.

—Avui és un bon dia per salvar una dama en dificultats! —va tronar.

Però a penes havia aixecat la seva destrat, quan tant el llop com Caputxeta Vermella es van detenir simultàniament mirant-lo amb mala cara.

—Pot dir-nos què dimonis està fent? —va inquirir Caputxeta, creuant-se de braços.

L'operari fuster va parpellejar. Hi havia alguna cosa en la situació que no entenia.

—Es creu, potser, que pot venir aquí com un matxirulo qualsevol i delegar la seva capacitat de reflexió en la seva destrat!? —va cridar Caputxeta—. Sexista! Racista!

El tècnic en combustió vegetal va fer uns vacil·lants passos enrere. Caputxeta va seguir:

—Com s'atreveix a donar per fet que les dones i els llops no són capaços de solucionar els seus problemes sense l'ajuda d'un home?

En sentir l'apassionat i feminista discurs de Caputxeta, l'àvia va saltar de la panxa del llop, va arrabassar la destrat a l'operari fuster i li va clavar al pit.

—Traïció! —va gemegar el tècnic forestal, emportant-se una mà al pit—. Caic per culpa de la injustícia feminista!

Es va trontollar, va caure de genolls i va alçar un puny al cel.

—Que la meua mort sigui el far que guïï els tècnics en combustió vegetal oprimits del demà! I llavors, l'àvia li va tallar el cap.

Concloua l'odissea, Caputxeta, l'àvia i el llop van decidir instaurar una forma alternativa de comunitat basada en la cooperació i el respecte mutu, i, junts, van viure feliços en els boscos.

Poc després, la comunitat ecològic-llopina va obtenir reconeixement legal i una subvenció per promoure la convivència interespecs.

Mentrestant, els operaris fusters van començar una vaga en protesta per la creixent falta de respecte cap al seu gremi i la injusta estigmatització de les seves tradicions patriarcales. Ningú els va prendre seriosament. Excepte un documentalista de fauna silvestre, que els va declarar com a espècie en perill d'extinció.

2n premi: IRIS RODRÍGUEZ SILVA

L'ÀTIC

En Charly viu a un àtic molt lluminós, ple de plantes verdes que de vegades regalen alguna flor escarransida. Però les plantes no són d'ell. De fet, en Charly no vol tenir plantes a casa seva, són massa responsabilitat: que si ara necessiten molta aigua, ara no tanta, ara terra nova, ara minerals, ara tenen massa sol, ara massa poc... Ah! I que no se t'acudeixi anar de vacances i deixar-les soles, pobretes!!

No, ell havia decidit no comprometre's per tal de no sentir-se culpable d'abandonament. Ell només volia la tranquil·litat de qui se sap lliure de tota càrrega, obligació, compromís, responsabilitat, digues-li com vulguis. Per això s'havia fet actor. No volia decidir només una professió i per tota la vida, era massa responsabilitat; i si s'equivocava? Així que va pensar que fent d'actor cada dos per tres canviaria de feina, segons el paper i es va motivar a continuar endavant. Però ell no ha perseguit mai la fama (és massa cansat) i mentre no li arriba la gran oportunitat fa d'actor per a publicitat. Feines curtes, un dia, màxim dos, sense guions extensos... De fet, hi té traça. Ara ja no es molesta en anar als càstings, com que ja l'han vist en algun anunci qui el necessita, li truca. Normalment, però, el continuen relacionant massa amb l'última feina on demostrava als espectadors quin paper de vàter era més efectiu... el que per a molts seria d'una vergonya insuperable, per a ell, era la satisfacció més pura: *-Ei, que ho vaig fer sense parlar, eh!-*.

La Nines, en canvi, sempre havia buscat l'estabilitat, el camí més recte entre dos punts, la practicitat en tot allò que l'envoltava però d'una manera místico-científica. Les plantes, que tanta cura necessitaven, eren d'ella. Li va demanar el favor al Charly la segona setmana després de conèixer-se, perquè el seu pis, compartit amb una coreana i una alemanya, era un soterrani tipus loft on la finestra més gran era la del lavabo.

Sí, la primera nit que ell la va portar al seu llit, la Nines va decidir que aquell era el lloc ideal per a les seves estimades plantes. I, total, ja que es quedava amb les plantes, li va portar també l'aquari, el hàmsster i el periquito Manolo, perquè sense veure el verd de les fulles s'havien quedat moixos i tristos, pobres animals. Això sí, perquè no li suposés cap càrrega al pobre Charly, que li feia el favor, era ella la qui cada dia regava les plantes i donava menjar als animals. I per estalviar-se perdre el temps i els diners en viatges d'autobús, va anar

portant a l'àtic una mica de roba, sabates, potingues i els seus àlbums de fotos. De pas, compartia més temps amb el seu nou amor, el Charly, que si bé mai li va demanar que s'instal·lés, tampoc mai s'hi va oposar. Ja li estava bé. O no? De fet, ell encara s'esgarrapava en passar al costat del cactus gegant i xocava amb el tronc del Brasil que hi havia al passadís. Després de quatre mesos encara no s'havia acostumat a viure enmig d'una selva.

Un dia li va dir a la Nines:

-Carinyo, avui no et pots quedar a dormir.

-Ah, no? I perquè no? Saps que demà a primera hora el Pinky ha de fer els seus exercicis a la roda de la gàbia que si no se li atrofien els músculs de les potes davanteres.

-Bé, és que hi ha hagut una fuga de gas a l'edifici i ens han dit que era millor desallotjar els habitatges per ventilar-los abans de tornar-hi.

-Oh, però i els meus animalons... m'hauràs d'ajudar a...

-No, ells s'han salvat. Era un gas que només afecta els humans.

-Ah, quin ensurt! Bé, doncs trucaré a la Min-Ji perquè faci sopar per nosaltres.

-No, no, no... jo ja tinc *plan* per avui.

-Ah, sí? Vas a casa de la mama com si tinguessis 15 anys?

-Buf! No, que va, vaig a casa del Ramon, te'n recordes?

-El que viu al bar?

-Sí, estarem amb els col·legues fins que marxin els clients i puguem tancar.

-I on penses dormir? Damunt les taules on cada matí jugues al dòmino amb els iaïos de barri? Bé, tu mateix, però crec que m'amagues alguna cosa. No m'estaràs fent posar gelosa? Mira que si vols que et munti un numeret, vas llest. Jo tinc clar que només m'estimaràs a mi. Ens estem coneixent, d'acord, però espera't un parell de mesos i ja veuràs. Soc la dona de la teva vida. No en trobaràs cap d'igual.

I raó en portava. Era això justament el que pensava el Charly "Sort que no són totes iguals!". Perquè en realitat ja feia dies que volia desempallegar-se d'ella i no aconseguia trobar la manera. Al final hauria de fer-la fora de casa, i costa tant d'esforç prendre una decisió així... Però passades unes setmanes d'excuses momentànies per tal que no es quedés a dormir li va dir:

-Nines, hem de parlar.

-Serà que no parlem. Digues amor, de què vols parlar?

-És que t'haig de dir una cosa que no t'agradarà.

-No t'agrada el color que he triat per la nostra habitació. Ho sabia, massa fred.

Cap problema, el canviarem.

-No, no és això. M'he tirat a ta germana- va fer una pausa tensa -Bé, et deixo sola perquè recullis les teves coses tranquil·lament.

-Un moment. Necessites una prova del meu amor, és això, oi? Doncs no cal, si vols que et digui el que sento només cal que m'ho preguntis. T'estimo. Ja està? Arreglat!

I una altra mentida que no li serveix per fer-la fora de la seva vida. El Charly està desesperat. Però, d'altra banda, ja li està bé tenir algú amb qui fer l'amor cada nit, així no ha de sortir a lligar a cap bar. És molt cansat passar-se tota la nit fent-li la rosca a alguna noieta riallera per aconseguir un *polvo* ràpid, tot que després mai no passa d'una trista arrambadeta al portal de casa seva.

A la Nines li agradava aquell àtic que compartia amb el Charly, aquell barri, els veïns. De fet, tothom li somreia quan la veia i gairebé tots la saludaven. El que ella no sabia era el perquè de tanta simpatia. Però malgrat tot, ella no se sentia prou estimada, no havia trobat en el Charly tot el que ella esperava, així que un dia va recollir les seves coses i va llogar una furgoneta per portar el seu viver particular i el mini zoo de nou al soterrani. La tristor li va durar poc, la veritat, però preferia no recordar-ho gaire.

Després d'uns quants mesos en Charly va rebre una visita inesperada. Va apagar la Play Station i va anar a obrir la porta. En mirar pel visor va veure a la veïna de baix. Gairebé no va tenir temps d'obrir la porta que ja se li havia ficat a casa parlant sense deixar de mirar-lo als ulls. Semblava desesperada. Tenia un problema i només el Charly podria ajudar-la. Ell estava molt estranyat: mai no havia parlat gaire amb ella, de fet no recordava haver sentit la seva veu ni tan sols en les reunions de veïns. Però ara havia acudit a ell com si fos la seva única salvació. Parlava tan de pressa que no podia entendre-la gaire, però ell feia que sí amb el cap intentant lligar caps. Problemes matrimonials. Tot semblava indicar que amb el seu marit no anaven gaire bé les coses, però ell mai els havia sentit discutir, ni havia vist cap mala cara. Però llavors la veïna es va aturar i li va preguntar:

-Per què ho vas deixar aquella noia i tu? La rossa que vivia amb tu...

-La noia... quina noia, la Nines? No ho sé, suposo que no va funcionar, però no crec que tingui res a veure amb vosaltres, gairebé no ens coneixíem...

-I tant que té a veure. D'ençà que ja no viu amb tu el meu marit i jo hem deixat de... és que ell s'excita quan sent a algú altre cridar i, és clar, la Nines aquesta cridava tant... No

podríeu tornar-ho a intentar?

Pseudònim: Dancing Queen

Accèssit: BIEL ARIAS MORETA

MEMÒRIES D'UNA VENJANÇA PUDENT

Al cap de molts dies d'investigació, finalment vaig descobrir quin és l'arbre més gran de Barcelona. Vaig dur a terme aquesta recerca impulsat per la idea de la satisfacció que la venjança em podria proporcionar.

L'esperat dia va arribar amb la sortida del sol i va estar seguit pel so del meu despertador anunciant l'inici de la jornada que tant esforç m'havia suposat planificar. I que poc costa aixecar-se quan et motiven els plans fora dels llençols! Amb la cara encara embavada, em vaig preparar el consistent esmorzar que havia deixat mig preparat la nit anterior: tres kiwis, quatre prunes, dos vasos d'aigua, un suc de verdures, un altre suc de verdures, cinc vasos d'aigua, un plàtan, tres kiwis més i un kebab amb salsa picant (necessitava carregar la panxa).

Després de l'abundant àpat, vaig vestir-me, vaig aguantar-me les ganes d'anar al lavabo i vaig sortir de casa. Havent complert el primer punt del pla, (un bon esmorzar), vaig dirigir-me a la fleca a complir-ne el segon: comprar pa.

Al arribar, vaig plantar-me davant les barres i les vaig observar detingudament, escollir el pa indicat tenia la seva importància. Finalment vaig decidir emportar-me la més calenta, ja que desprenia una olor molt apetitosa impossible d'ignorar.

Amb la barra de pa sota el braç i el barret al cap, (ja sabem què passa quan no el porto), vaig em dirigir cap a Montjuïc, on hi roman l'anomenat arbre.

De camí, vaig passar per la cafeteria més propera a comprar un cafè cafeïnat de màquina amb llet semidesnatada i un quart de sobre de sucre morè, ben calent.

Al trobar-me davant de l'arbre, vaig seure a terra 5 minutets a descansar i deixar que els aparells interns fessin la seva funció.

Quan vaig veure'm preparat, vaig posar a prova les habilitats que havia estat practicant amb fe, convençut que em donarien la clau per fer realitat el somni venjatiu que tant havia esperat. Vaig escalar l'arbre amb facilitat, de camí a la copa vaig saludar els esquirols i segurament trepitjar les formigues (sense intenció de fer-ho).

En arribar a la copa de l'arbre més alt de la ciutat, no vaig poder evitar un somriure eufòric en sentir-me tan a prop de donar-los el que es mereixen a aquelles males bèsties que tants

inconvenients m'havien provocat, que tantes mirades de fàstic havien generat, i que tantes nàusees m'havien causat. Decidit, vaig començar a tirar trossets de pa a terra i, tal com imaginava, en no més de 4 segons i 38 dècimes, la part inferior de l'arbre estava repleta de coloms. Vaig seguir llençant bocinets de pa fins que va aparèixer un gran colomar, i després de mirar-los a tots amb deliri, ho vaig fer.

Em vaig baixar els pantalons i els calçotets, i vaig començar a empènyer amb força tot el que el meu estómac havia estat arrossegant tot el dia. Per fi, em vaig venjar dels coloms que tants regals indiscrets m'havien deixat al cap, per fi, vaig demostrar-los com se sent, per fi, tant d'esforç va valer la pena, per fi, vaig cagar sobre uns coloms.

Pseudònim: Elton Tito

HUMOR CASTELLÀ

1r premi: ISMAEL PÉREZ DE PEDRO

VENTAJAS DE ACUDIR AL DERMATÓLOGO

Lo único seguro acerca de la suerte es que cambiará.

Bret Harte

Querida Mallory, ya han pasado tres meses desde que me dejaste en la cuneta (metafórica y literalmente) de aquella carretera secundaria que ahora sabemos, aunque no era difícil de intuir, que no nos llevaba a ninguna parte. Tres meses desde el pinchazo de aquel neumático que reventó a la vez que tu paciencia cuando íbamos de camino a la boda de tu hermana en aquella casa rural en mitad de ningún sitio. Boda a la que, por supuesto, yo ya no fui, después de que me cerraras las puertas de tu vida (y la del taxi al que llamaste) en las narices y me dijeras que no querías volver a verme jamás. No te culpo. Reconozco que nuestra historia se mantuvo siempre con pinzas desde el mismo día en que nos conocimos. ¿Recuerdas? Tú estabas sentada en la terraza de aquella cafetería de la que ahora no recuerdo el nombre; sí, aquella junto a la tienda de artículos esotéricos, en la calle del Trébol, y yo salía de comprar tabaco cuando tropecé (aún no me explico con qué) abalanzándome sobre vuestra mesa y derramando dos cortados y un poleo menta sobre aquel vestido de tirantes que estrenabas y que te sentaba tan bien. Recuerdo que te anoté mi nombre y mi teléfono en la cuenta, ofreciéndome a pagarte los gastos del tinte, y me marché, más colorado que tu vestido, después de abonaros, qué menos, las consumiciones. No pensé que fueras a llamarme en la vida, pero, a la semana, lo hiciste, y no para pasarme la factura, sino para quedar. Y quedamos, y por algún motivo te caí en gracia, y nuestras citas se fueron sucediendo hasta que llegó el primer beso a la salida de aquel cine al que yo había llegado una hora tarde porque se había ido la luz en mi escalera, dejándome encerrado en el ascensor.

Confieso que estaba inseguro; poco después de conocerte me había salido un desagradable sarpullido en el cuello que no quería que vieras y que me picaba muchísimo, una irritación cutánea molesta, aunque inofensiva, inmune a ungüentos y pomadas, que me

acompañó fiel (como la inseguridad) en toda nuestra relación. Pero el beso llegó, y fue inolvidable, en parte, también, porque a la vecina del balcón bajo el que nuestra pasión se consumaba le dio por regar las plantas como si nunca más fuera a llover sobre la ciudad, sospecho, además, que utilizó el agua que le habría sobrado de fregar, dado que empapó nuestro deseo con un húmedo aroma de lejía y limón.

Quiero, ahora que el tiempo hace balance y pondera lo sucedido, disculparme contigo por todos los planes que no pudiste disfrutar por mi culpa; el camino de Santiago truncado por mi esguince inoportuno de tobillo, el concierto de U2 que nos perdimos porque inundé tu casa al taladrar una cañería cuando quise colgarte aquel cuadro de la torre Eiffel que tanto te gustaba, o las fallidas vacaciones en Israel que tú y tu misticismo tanto deseabais (si los seguros de viaje cubrieran acciones bélicas, quebrarían, por desgracia, todas las agencias).

La verdad es que la suerte no me ha acompañado mucho en este tiempo, y tampoco ayudó el ERE de mi empresa en el momento en que pensábamos mudarnos a ese ático bohemio del que te habías encaprichado. Supongo que tienes motivos de sobra para querer librarte de mí. Nadie quiere un malhadado en su vida. Quizás con el tiempo puedas encontrar en la alacena de tus recuerdos alguno en común que sea capaz de esbozar en tus labios una leve sonrisa, aunque presiento que no será el de aquella cena en *Arzak* en la que vomité encima de una deconstrucción de cocochas de bacalao al eneldo sobre lecho de boletus con sal del Himalaya. Supongo que aquel vino de doscientos euros no maridó bien con mi bolsillo ni con mis antihistamínicos.

Lo siento, Mallory, no puedo decirte otra cosa. La vida son rachas y espero que la tuya cambie con mi ausencia. De hecho, me imagino que ya ha empezado a hacerlo; ya he visto que has quitado mi nombre del buzón en el que (para evitar otro posible incidente desagradable) he decidido dejarte este pliego de disculpas, y lo has sustituido por el del taxista aquel que vino a rescatarte de mí en aquella carretera camino de la boda de tu hermana. Sí, lo reconocí saliendo varias veces de tu portal esas tardes de fase de negación en las que la culpa y la nostalgia me llevaban a hacer guardia bajo tu ventana, esperando, qué sé yo, algún giro de los acontecimientos que ayudara a restañar este corazón que despreciaste.

Yo, por mi parte, y no lo digo por no ser menos, he empezado también una bonita historia con una mujer preciosa, Beatriz, la dermatóloga a la que acudí poco antes de

nuestra ruptura y, aprovechando que me han readmitido y ascendido en el trabajo, nos vamos juntos a pasar unos días a Mallorca.

P.D: Espero de corazón que seas feliz y la fortuna os acompañe. Qué duda cabe de que has ganado con el cambio, menudo ejemplar te has agenciado con el taxista, aparte de las carreras gratis, hay que reconocer que el chico guapetón es; ese porte enhiesto, ese pelo negro y abundante, esa mirada navegable, esos hombros enormes sobre los que podrían anidar sin problema las cigüeñas...

Únicamente le afea (y no lo digo por envidia ni rencor) ese sarpullido que le vi en el cuello la otra tarde, cuando tropezó conmigo en tu portería. No tiene muy buena pinta, es idéntico al que yo tuve durante tantos meses y que, por cierto, me desapareció el mismo día en el que me dejaste. Te aconsejo que un buen profesional se lo controle. Es mucho mejor no jugar con la suerte.

Pseudònim: Azares

2n premi: TOMÁS LUIS WINTER SALGADO**DIOS NOS CUIDARÁ**

- ¡Jordi, ve en busca de un bote que gotea en la sala!
- ¡Ya voy mujer, que no soy un pulpo! - respondió a su mujer con su inmensa pasividad. Ya era el quinto que buscaba y no paraba de diluviar.
- Dicen que va a caer una cantidad récord de agua.
- Que bueno para las cosechas.
- ¡Me importan tres pepinos las cosechas! ¡Te dije que este verano teníamos que arreglar el techo que ya se nos viene encima!
- Dios nos cuidará.

Silvia puso los ojos en blanco, frustrada, mientras Jordi acomodaba el bote. Compartía la fe de su marido, no se perdían misa o rito, pero él lo había llevado hasta el extremo. Rezaba cinco veces al día, iba a la Iglesia a diario, y los viernes ayunaba. Lo peor no era aquello, sino su estúpida muletilla de atribuirle todo a Dios, que la tenía exasperada.

- Jordi - lo llamó horas después, con la incesante lluvia no bajando en intensidad - dicen en la tele que sería prudente abastecerse porque el agua no va a parar.
- Dios proveerá - contestó él, sin mirarla, ocupado en tapar un nuevo agujero.

No le hizo caso, y aprovechando que él se preocupaba de cubrir las interminables filtraciones, se arropó de un poncho de agua, unas botas, y blandiendo un paraguas, le hizo frente a la tempestad. Afuera, la lluvia arreciaba y apenas dejaba ver el horizonte. Para peor, el fuerte viento hacía volar su paraguas, que amenazaba con volar al infinito. No había nadie más en la calle que ella, y temió que el almacén estuviese cerrado. Al llegar a la esquina se encontró con Shagal, su dueño, a punto de bajar la persiana metálica del local.

- ¡Shagal! ¡Vaya lluvia! ¿no alcanzo a comprarte algunas cositas antes de que te vayas?

Shagal resopló y por un momento Silvia pensó que le diría que no. Por suerte, el almacenero tenía buen corazón y la dejó llevarse lo esencial: papel higiénico, botellas de agua, baguettes y embutidos. Cuando estaba por irse, le dijo:

- Suerte en la autopista, dicen que el tráfico está a tope.
- ¿Autopista?
- ¿Acaso no ha escuchado las noticias señora Silvia? Han mandado a evacuar todas las zonas aledañas al Llobregat. Está por desbordarse.

Silvia se quedó sin palabras al escucharlo. Tenía razón, no había prendido la tele las últimas horas, pues con su marido se habían dedicado a rezar las vísperas.

- ¿Silvia? – oyó que le decía Shagal con voz de preocupación, al ver que no contestaba -. La situación está muy jodida. Si no tienen coche pueden venirse conmigo y quedarse en mi casa hasta que pase el temporal.

- Eres muy generoso, Shagal. Déjame hablarlo con Jordi y te respondo.

Al llegar a la casa, empapada y con el pan y el papel mojado, encontró a su marido, de rodillas, rezándole a un improvisado altar en la mitad de la sala. Sutilmente le tocó el hombro y le explicó la desesperada situación.

- No es necesario Silvia, Dios nos protegerá.

- Pero Jordi, es que están mandado a evacuar. Y Shagal nos ofreció...

- Que no Silvia, que Shagal es un muy buen hombre, pero tenemos que confiar en Dios.

Silvia, hastiada de su actitud, estuvo al borde de contestarle algo, pero se arrepintió al último minuto, pues su fe y tranquilidad parecían inquebrantables. “Quizás tiene razón: debían confiarse a Dios”, pensó.

Mediante una seña le anunció a Shagal que se fuera, quien salió soplado como si el mundo se fuera a acabar.

- Jordi, amor, no convendría mejor que racionáramos las velas, por si hay un apag...

No alcanzó a terminar la frase, cuando todo se obscureció de pronto, dejando sólo iluminado el rostro contrito de Jordi.

- No me digas que estas son las únicas velas que quedan.

Jordi estaba a punto de abrir la boca, pero Silvia se le anticipó.

- No me digas, “Dios proveerá” - lo imitó con voz sarcástica.

Llevando la precaria vela que le quedaba para comer algo de la cocina, Silvia sintió húmedo en la planta de pie, y con horror comprobó que la casa se estaba inundando.

- ¡Jordi! - gritó aterrorizada en busca de su marido -. ¡Que nos hundimos! ¡Tenemos que irnos de inmediato de acá!

- Calma mujer - retrucó él -. Debemos mantener la fe. Solo se trata de una prueba de Dios, no debemos dudar.

- Que tú y Dios me tienen hasta la coronilla. Nos vamos ahora o seremos una exhibición más del acuario.

Fue tal la serenidad y convicción de Jordi, que Silvia finalmente accedió a quedarse, pero con

la condición de subir al segundo piso, pues en el primero el agua no paraba de subir. Por la ventana se oía un megáfono que repetía:

“ciudadanos, por favor abandonad sus casas y montad los buses de emergencia que hemos dispuesto para vosotros”.

A Silvia le bailaban los pies por escapar, pero su marido parecía tan seguro de sí mismo, que le daba la sensación de que dejarlo no sólo sería una traición a él, sino al mismo Dios. La tormenta no amainó, sino que con cada hora se hacía más poderosa, al igual que los ruegos de Jordi. El agua no tardó a llegar a la segunda planta, por lo que tuvieron que subirse al techo, donde Jordi montó el altar sobre las tejas. Silvia, agobiada, observó que un helicóptero de socorro sobrevolaba el lugar. Desesperada, comenzó a hacer señas para que los recatasen, pero Jordi la detuvo:

- Ten fe Silvia, Dios nos sacará de esta.

Lo previsible sucedió, y en lugar de Dios, llegó el agua, que se tragó a la casa y a la pareja. Jordi no cesó de rezar hasta el último minuto.

- ¡Es todo tu culpa! - le recriminó Silvia, ataviada con ropa blanca y prístina, mientras aguardaban en la escalinata por la llegada del Todopoderoso.

Jordi, por primera vez, no contestó, confundido y desconcertado por su trágico destino. Un sonar de trompetas tocada por ángeles celestial anunció la llegada del Creador, que, con su barba perfecta y su sonrisa genuina, les dio la bienvenida al Paraíso. Con la cabeza gacha, Jordi agradeció el acogimiento, pero antes de entrar por las puertas del Cielo, se giró hacia él, y le manifestó la duda que intranquilizaba su corazón.

- Dios de la vida, dediqué mi vida entera a ti, y siendo un simple mortal, jamás me atrevería a dudar de tu inmensa sabiduría pero ... - le temblaron los labios antes de añadir con un dejo de desilusión - ... deposité toda mi fe en ti, y no nos salvaste de la inundación.

El Todopoderoso, sin nunca perder la sonrisa benigna que se traslucía por su larga barba blanca, contestó:

- Pero hijo mío, si por mi intermedio te envié al almacenero para que te salvara, camiones de socorro, helicópteros....

- *“Dios nos cuidará”* - susurró llena de ironía Silvia a Jordi al oído.

Pseudònim: Tomacho

RELAT FANTÀSTIC

1r premi: XAVIER VILAPLANA FEIXA

ELS ÉSSERS DE SATURN

Quan llegiu això probablement seguireu aquí tancat entre aquestes parets i creureu que és el deliri d'un boig. I potser serà millor així, perquè el món no està preparat per saber la veritat sobre els éssers de Saturn. Només us demano uns minuts per llegir aquestes paraules i que després escolteu com ressonen dins vostre, perquè al final aquesta serà l'única veritat possible.

El meu nom és Joltz. Vaig néixer fa trenta-cinc anys a la república d'Estròcia, a les terres del nord. Com molts de vosaltres, no tinc molts records d'abans que arribessin els éssers de Saturn. Diuen que el món era millor perquè no haves de mirar amb terror cap al cel i podies entretenir-te a observar el vol dels ocells o la pluja caient darrere els vidres. També hi ha qui diu que tot no era tan fantàstic i que el món vivia una època convulsa que no trobava cap pau possible i duradora. D'aquells temps gairebé no en tinc memòria. La meua vida ha estat un intent de restaurar aquell paradís usurpat que potser no va existir mai.

Les primeres notícies sobre els éssers de Saturn parlaven d'unes naus que s'havien vist en els territoris del sud. Durant aquells dies corrien les primeres imatges d'unes grans estructures volants. Els mitjans especulaven sobre el seu origen, però no hi havia cap versió oficial. Al cap d'uns dies aquelles visions es van tornar més freqüents, amb flotes de cinc o sis d'aquells aparells sobre el cel. Com ja sabeu, el dinou de gener de dos mil trenta-set va passar a la història per un fet que ho canviaria tot. A la república d'Estròcia va aparèixer una d'aquestes flotes i va mostrar un comportament diferent que en ocasions anteriors. Per primera vegada aquestes estructures van fer maniobres d'aterratge. Les naus van començar a desplegar aquells apèndixs que sortien de la part principal per plantar-se sobre el terra com si es tractés de grans potes. No hi van poder fer res les nostres forces d'assalt quan aquells objectes van començar a avançar sobre el territori. El meu pare va morir en aquells enfrontaments.

Jo soc un fill d'aquesta guerra contra els éssers de Saturn. Els records més llunyans que tinc són d'aquells dies en què el món es va reorganitzar per fer front a l'amenaça. Per primera vegada a la història totes les nacions van construir una aliança per fer front a una amenaça global. Es va bastir un fort sentiment d'unitat davant aquell patró tan indiscriminat de l'enemic. No es tractava mai d'un atac global i devastador. Eren localitzats i podien afectar a qualsevol indret del planeta. Cada cert temps, de vegades setmanes o tan sols uns dies, apareixien les naus i feien el seu aterratge amb aquelles potes metàl·liques que aterrien a la població. Aquells atacs tan erràtics generaven en tothom el sentiment de què no hi havia cap territori segur.

Però qui són els éssers de Saturn? Es va començar a dir que venien de Saturn, perquè els nostres telescopis havien rastrejat la seva ruta. L'únic que sabem del cert és que han passat vint anys des que van arribar per primera vegada i no en tenim cap imatge. No sabem com són, ni tampoc sabem del cert què volen. Només sabem que apareixen de tant en tant amb les seves naus i ens ataquen. Potser els vam començar a anomenar els éssers de Saturn, perquè necessitàvem sentir que aquella cosa tenia un nom. Així i tot, ens mancava un rostre.

En els nostres combats amb l'exèrcit de l'aliança no hem pogut fer gran cosa per vèncer aquest enemic tant implacable com imprevisible. Les vegades que hem tingut més èxit, hem aconseguit dissuadir-los, provocant que les seves naus s'enlairaressin de nou i desapareguessin. La majoria d'ocasions arribem massa tard, quan ja s'han produït els atacs. Només una vegada vam aconseguir abatre una d'aquelles estructures. Aquell dia no ens van agafar tan desprevinguts i ens van trobar molt determinats, o potser va ser només un cop de sort. Per primera vegada els trets que van llençar les nostres defenses, van aconseguir trobar un punt feble en una d'aquelles naus. Tota la tropa va celebrar amb eufòria el moment en què aquella estructura es va desplomar sobre el terra mentre la resta de naus fugien. Per primera vegada, vam sentir que nosaltres també podíem ferir aquell enemic que semblava indestructible. Jo vaig formar part de l'equip que es va dirigir a examinar les restes de l'aparell. Després d'un acostament progressiu, mentre ens protegíem dels possibles atacs dels seus tripulants, vam arribar fins a un accés que vam fer esclatar amb un detonador. Quan ja havíem practicat una obertura, vam rebre l'ordre de detenir la nostra incursió i tornar a la base. Deien que ens havíem de protegir d'una possible represa dels atacs, però no hi havia cap amenaça sobre el cel.

Després d'aquella acció em van condecorar i em van ascendir en el rang. Durant un temps vaig deixar de participar de les forces d'assalt. Els meus superiors em deien que seria més útil en els camps d'entrenament com a instructor. Jo insistia que volia tornar a combatre, perquè comptava amb una experiència que els altres no tenien, però els meus caps no em van escoltar. Insistien a dir-me que m'havia guanyat un temps de descans. Però com podia aturar-me, ara que havia estat tan a prop de posar rostre als éssers que més detestava? El que va venir després no va ser una insubordinació, sinó una mostra de lleialtat a un impuls més elevat.

Quan les naus van fer una de les seves aparicions a la república d'Estròcia, vaig acostar-m'hi amb el meu cotxe. Sabia que ningú m'hi esperava i que ningú m'hi voldria, però jo frisava per entrar al ventre d'aquella balena. Des de la carretera podia veure com una d'aquelles estructures començava a desplegar els seus apèndixs fins a tocar el terra. M'hi vaig acostar amb el cotxe tant com vaig poder i després vaig seguir la meua darrera aproximació a peu. Les forces de defensa deixaven anar la seva munició sense produir cap efecte. Enmig d'aquell enrenou vaig córrer com un boig fins als peus d'una d'aquelles naus i vaig començar a escalar fins a arribar al ventre de metall. Quan vaig trobar una porta, la vaig fer esclatar i em vaig endinsar per l'obertura, intentant trobar el centre de control, on esperava enfrontar-me als tripulants, però no vaig veure en aquells passadissos res més que un munt de cables, tots entortolligats en múltiples trajectòries. A mesura que avançava per aquells espais del monstre, més em desesperava. Jo necessitava un rostre, saber a qui pertanyia aquella voluntat que m'havia esquinçat la vida. Vaig embogir de ràbia mentre començava a arrencar de les seves connexions tots els cables que trobava al meu pas, com si fossin les vísceres d'aquell ésser de metall.

Després d'allò ja no hi va haver medalles. Em trobaria amb un consell de guerra per retre comptes pel meu desacatament. Deien que jo havia contravingut les ordres dels meus superiors. No van servir de res els meus arguments. Simplement no havia fet allò m'havien ordenat. Em van tancar en aquest psiquiàtric on estic ara perquè el meu advocat va al·legar que patia un estat d'alienació. Ara no soc més que un boig que continua atrapat en l'infern de les seves pròpies preguntes. El dia que li vaig explicar al meu psiquiatre els motius dels meus actes, em mirava fingint una comprensió que no sentia. Em va respondre que estigués tranquil, que no valia la pena que em torturés amb tantes preguntes. Després em va dir que

havia d'estar agraït als éssers de Saturn, que tot era millor des que havien arribat, perquè el món estava unit i havien desaparegut les guerres entre humans, que no hi havia millor enemic que un munt de ferralla sense rostre, sense centre i sense ànima. Primer vaig pensar que era ell qui estava boig, però després de rumiar les seves paraules, ho vaig entendre tot.

Pseudònim: Costeau

2n premi: ELISA RODÓ CASALS**LA CIUTAT SENSE ÀNIMA**

La Gran Sala del Tribunal de les Criatures Màgiques era plena a vessar, tot el Regne havia acudit per conèixer el veredict final. Al centre de la sala, dempeus, es troba la Lina, una fada de llum, amb els ulls més grans del Regne i unes ales lluminoses i delicades. Normalment, les seves ales brillaven vivament i els seus ulls eren plens de vida, però, en aquell moment, la Lina era sumida en una profunda tristesa. La seva incansable curiositat a explorar els racons amagats del Regne l'havia fet cometre un gran error, que li podria costar la seva identitat. La desviació del camí marcat, l'havia convertit en el centre de mira de totes les criatures màgiques. La Lina sabia que la decisió de la Gran Sala canviaria per complet el seu destí, res tornaria a ser igual.

Amb un gest solemne, el President de la Gran Sala, es col·loca bé la toga i agafa amb fermesa el paper que conté la decisió final. S'aixeca amb majestuositat, i amb un to greu i serè, comença a llegir. La Gran Sala ha decidit que la Lina és culpable d'un delict de desobediència de les Lleis Màgiques per haver accedit al bosc que custodia els més antics encanteris. La seva condemna és l'exili etern del Regne Màgic. Des d'aquell instant, haurà de viure entre els humans.

Abans que la Lina pugui reaccionar, un so estrident omple la Gran Sala. Tot d'una, un portal de llum s'obre. La Lina sent una força sobtada que l'arrossega cap al portal que finalment l'engoleix. La Lina perd tota sensació i el silenci és absolut. Quan torna a obrir els ulls de nou, s'adona que es troba en un lloc desconegut, en una ciutat grisa i melancòlica. Al seu voltant hi ha humans sense cap emoció al rostre, no hi ha somriures ni converses, tothom sembla ser la mateixa persona. És una ciutat que, com un engranatge funciona, però que no viu. Què diferent del seu estimat racó natal, on els colors brillen i el so de les veus de les criatures màgiques es barreja amb el vent. Un regne on l'energia, la vitalitat i la diversitat dels seus habitants omplen cada racó.

La Lina, amb el cor encongit, comença a vagar pels carrers humans. Cada pas és una agonia, cada mirada un punyal. Intenta buscar desesperadament un gest de comprensió, un somriure, però només troba desconfiança. Els vianants s'aparten del seu camí, com si fos una malaltia contagiosa. Les seves ales lluminoses, abans font d'admiració i bellesa, són ara un estigma, un senyal de diferència i menyspreu. La Lina mira les seves ales, la seva llum ja no és tan intensa. Sent com una llàgrima comença a regalimar per la seva llisa galta. Els dubtes l'envaeixen, el dia comença a enfosquir: què farà? On dormirà? Trobarà refugi?

En la llunyania distingeix un petit oasi de llums tènues i formes frondoses: un parc. Una espurna d'esperança s'encén dins seu, potser allà trobarà un refugi on poder descansar i amagar-se de les mirades hostils dels humans. En entrar al parc, identifica algunes siluetes, potser són criatures com ella que busquen un racó de tranquil·litat, lluny del rebuig i incomprensió. Entre dos fanals, descobreix un banc de fusta solitari, amb un sospir d'alleujament s'hi asseu. Tanca els ulls i inspira profundament.

De sobte, el moment de tranquil·litat és interromput per un dolor agut a les ales. Obre els ulls i identifica un grup d'homes al seu voltant amb rostres d'odi i curiositat morbosa. Un d'ells, amb un somriure diabòlic, sosté un ganivet tacat de sang. La Lina mira les seves ales, abans lluminoses i belles, ara plenes de sang i més fosques. El dolor és insuportable, la seva llum i energia està amenaçada, sent que s'està apagant. Els homes riuen i la increpen, les seves veus ressonen en la nit com un cor de dimonis. La Lina vol escapar, però no té forces. Se sent atrapada per la brutalitat humana. Per què ser diferent l'ha condemnat a tant patiment? Per què la seva llum és vista com una amenaça? La Lina comprèn que en aquest món humà, la diferència és un motiu de càstig, i ella, una marginada.

Amb les poques forces que li queden, la Lina aconsegueix escapar, comença a córrer tan de pressa com pot, deixant enrere l'ombra salvatge d'aquells homes. La seva llum s'està atenuant. La Lina comença a sanglotar desesperadament. Ella és una fada plena de vida, però també molt fràgil i sensible, la crueltat humana està esquinçant la seva essència. Finalment, decideix amagar-se entre uns arbustos que troba en la seva fugida.

La Lina intenta calmar els seus plors, però la impotència i la injustícia li impedeixen aconseguir un estat de pau. Els seus sanglots i la seva tènue llum la delaten. Passes ressonen a prop seu. Els guardes s'acosten als arbusts on és amagada. Apartant les branques, troben a la Lina arraulida i tremolosa. De cop, els guardes espantats per la seva presència l'estiren violentament pels braços, i l'arrosseguen ferotgement per la sorra. La seva llum parpelleja feblement, gairebé imperceptible. Arriben a la porta del parc, i sense pietat, la llancen fora del recinte. La Lina cau a terra sobre les ales, una punxada de dolor recorre el seu cos. La Lina queda estirada a la foscor i fredor del carrer. De nou, ha estat víctima de la intolerància humana. Sent un calfred, no només pel fred de la nit, sinó per la profunda ferida que la crueltat humana ha deixat en la seva ànima.

El món humà és incapaç d'abraçar les criatures diferents i amb llum pròpia. Des que és aquí només ha estat objecte de rebuig i violència. La seva identitat ha estat percebuda com una amenaça. La Lina sap que mai podrà ser genuïna i feliç en aquest món humà. Les seves ales, tacades de sang i brutícia del carrer, a penes conserven un feble fil de llum, símbol d'una esperança que s'esvaeix. L'acceptació en aquest món humà exigeix la renúncia de la seva identitat. Mai més podrà ser la fada de llum que sempre ha estat. Amb un últim esforç, la Lina s'aixeca. Davant seu, un túnel de foscor s'obre pas en la distància. La Lina dubte, hauria de donar-li una oportunitat aquesta condemna? Les seves ales clamen que no val la pena renunciar a la seva llum per encaixar en aquesta ciutat. La Lina avança cap a la foscor del túnel. Les seves ales s'apaguen per complet. Segura de la seva decisió, s'endinsa en la profunditat del túnel, sense mirar enrere.

Pseudònim: Odessa

RELAT HISTÒRIC

1r premi: CLARA RIBATALLADA i TORELLÓ

L'ANIVERSARI

3 d'abril de 1938

Avui faig 12 anys. És el meu aniversari però no hi ha pastís per bufar espelmes. Ni pastís ni festa ni dinar especial. No m'hi enfado perquè ja sé que no estem per celebracions. La mare em diu que al contrari, que hem de celebrar més que mai. Celebrar-ho tot. Celebrar la vida. M'ha regalat un llibre. El pare me l'ha donat embolicat amb paper d'estrassa i quasi sense mirar-me, com mig avergonyit de no poder oferir-me res millor. L'he desembolicat amb cura per poder aprofitar el paper. És una edició vella i gastada, que devia haver passat per moltes mans abans d'arribar a casa. I a casa ja fa temps que hi va arribar: el pare el tenia des d'abans de la guerra a la vitrina del menjador on hi havia la vaixella de les festes i els seus llibres, que sempre diu que són el seu tresor. La vaixella ja fa temps que no hi és: la mare la va empenyorar quan es van acabar les poques joies que tenia per vendre's.

Els he donat les gràcies i ens hem abraçat fort. Aquest és el millor regal. Poder-nos abraçar. Ha estat un dia feliç, malgrat tot. Però no puc evitar sentir nostàlgia de la nostra vida d'abans. Penso en el meu desè aniversari. En aquella nina tan bonica que em van regalar i el dinar que vam fer per celebrar-lo, amb els tiets i els cosins i els avis, i el tortell de nata amb deu espelmes clavades, com una corona encesa. Aleshores no podia ni imaginar com canviaria la nostra vida. Quan penso en llavors, em sembla que estic pensant en una vida que no és la meva. Com si recordés una pel·lícula de les que els pares em duïen a veure al cinema Comèdia alguns diumenges. O potser més aviat seria com si la vida d'abans de la guerra fos la meva i això d'ara fos una pel·lícula. Una pel·lícula trista i de por.

Abans de la guerra anava a l'Escola del Mar, a la Barceloneta. Més abans encara anava a un col·legi d'*hermanas* al barri i no m'agradava gaire. M'agradava perquè hi havia la Lola i la Victòria i érem molt amigues i ens ho passàvem bé plegades. Però les *hermanas* no

m'agradaven. Sor Lucía una mica sí; la resta no, gens. I no m'agradava passar el rosari ni l'àrithmètica ni repetir la lliçó de memòria.

Després vaig començar a l'Escola del Mar i allò sí que m'agradava. Era tota una altra cosa. Recordo com si fos ahir el primer dia d'escola. No em podia creure que l'escola fos a la platja, ben bé davant del mar! Era un edifici molt bonic, tot de fusta, de dues plantes, sobre unes columnes de pedra que s'elevaven damunt la sorra de la platja. Quan pujava la marea o hi havia llevatada, l'aigua passava per sota l'edifici, per entre els pilars de pedra, i era com si l'escola fos un vaixell que surés dins el mar.

Però no era pas només per com era l'edifici que m'encantava aquella escola. Era, sobretot, pel que hi fèiem. A banda de les classes i les coses que hi apreníem, cada dia ens banyàvem al mar. I teníem unes gandules que paràvem sobre la sorra de la platja i hi fèiem la migdiada havent dinat. També fèiem molts jocs a la platja, i competicions esportives, i representacions de putxinel·lis, i lectura en veu alta...

I encara més que el que hi fèiem, el que m'agradava de l'escola era com ens tractaven. Els professors ens tenien molt en compte. Els nens i les nenes podíem opinar i decidir sobre les qüestions de l'escola: sobre l'horari, sobre com ens organitzàvem...

Recordo la primera vegada que el meu grup em va escollir pel càrrec de presidenta. Vaig arribar a casa ben contenta i ho vaig explicar als pares, tota orgullosa. El pare em va felicitar molt i em va esbullar els cabells afectuosament. Crec que li va fer encara més il·lusió a ell que a mi. Em va dir que per això m'havien dut a aquesta escola, perquè era com una república governada pels alumnes. Jo li vaig dir que ja m'hi haurien pogut dur abans, que era molt millor que les *hermanas*. Però la mare va dir-me que l'Escola del Mar era lluny de casa i fins llavors havia estat massa petita per agafar el tramvia tota sola per anar-hi. Suposo que tenia raó. Els primers dies passava ànsia per no equivocar-me de tramvia o de parada i no perdre'm. Sort de l'Àngela, que vivia a prop de casa i compartíem el trajecte. Però ben aviat ja em sabia el camí i al cap de poc fins i tot els conductors del tramvia em coneixien. Com que portàvem un braçal amb l'escut de la ciutat, els conductors i revisors sabien que érem alumnes de les escoles populars i que no havíem de pagar el bitllet. I si algun dia anàvem un

xic endarrerides, ens esperaven: feien sonar la campana i nosaltres corríem per no perdre el tramvia.

Pensar que ara ja no en queda res, d'aquella escola, em trenca el cor. Per sort, quan els avions italians la van bombardejar, era al vespre i alumnes i mestres ja havíem marxat de l'escola. Nosaltres ho vam saber per la ràdio. Quan el pare ho va sentir, es va posar a plorar perquè s'estimava molt aquella escola. Durant la guerra he vist coses terribles. Però veure plorar el meu pare és de les més terribles de totes. L'he vist plorar dues vegades: quan vam saber que l'Escola del Mar s'havia incendiat i un dia que va tornar amb les mans buides després de fer hores de cua amb la cartilla de racionament. I segur que altres vegades, quan jo no el veig, de nits, també plora.

Hem sabut que l'Escola del Mar torna a obrir a Montjuïc. Però jo ara vaig a l'Escola Freinet, a Sarrià. La van obrir fa només uns mesos, quan la guerra ja havia començat. Hi vaig sempre que puc, perquè el pare i la mare diuen que he de continuar anant a escola i que hem de fer vida normal tant com puguem. Però ja res és normal a Barcelona, des de fa temps. A vegades no hi vaig, quan hi ha bombardejos. Però al final tant ens pot caure una bomba a casa com a l'escola i en algun lloc ens hem d'estar. Aquest mes passat hi va haver tres dies de bombardejos terribles; els italians no van parar de tirar bombes sobre la ciutat. Vam passar moltes hores al refugi. Per sort érem tots tres a casa quan van començar a tocar les sirenes i vam poder anar-hi de seguida tots junts. El pare havia estat ajudant a la construcció del refugi uns mesos abans. Tenim molta sort que el pare no hagi hagut d'anar al front i des d'aquí ajuda tant com pot. És increïble com tanta gent es va organitzar per construir, en tan poc temps, tots els refugis que ara s'estenen per sota les places i els edificis de la ciutat. Algun cop ja hi havíem anat, però mai ens hi havíem hagut de quedar tanta estona com quan ens hi vam refugiar el 16 de març passat. No s'hi cabia, al refugi, i no ens podíem estirar per dormir. Fèiem torns per seure. Jo dormia a estones a la falda de la mare. Teníem gana. La gent es va començar a posar nerviosa. El responsable del refugi no deixava sortir ningú fins que s'acabés l'alarma, però hi havia qui volia sortir i hi va haver discussions. Per sort no van arribar a les mans.

A vegades han tocat les sirenes quan ja era a l'escola. Quan hi ha bombardeig, totes les

classes cantem per no sentir les bombes ni els antiaeris. Com més soroll fan, més fort cridem i cantem. Però enyoro quan cridàvem i cantàvem només d'alegria. Si avui hagués tingut pastís d'aniversari amb espelmes, hauria demanat que la guerra s'acabi ben aviat. No tinc espelmes per bufar, però tanco els ulls, desitjo la pau ben fort i bufo.

Pseudònim: Rita Bel

Accèssit: JORDI CUEVAS GEMAR**FIAT LUX**

La travesía desde Málaga había sido el infierno. Dos largos días caminando entre el frío y la fina lluvia, por una carretera llena de gente y de bestias, con las montañas a su izquierda y la playa a su derecha.

A Joaquín le había arrastrado, aquel domingo de Carnaval de 1937, la corriente humana que descendía entre la devastación de la calle Larios y a lo largo de la calle Strachan hacia la Catedral de la Encarnación. Y, al llegar al Paseo del Parque, el caos le había conmovido por su magnitud: quienes marchaban a pie se mezclaban con las carretas, los caballos y los mulos, y algunos trataban de subir, sin éxito, a los coches y camiones cargados de milicianos, que eran los primeros en escapar.

—¿Os han dado la orden de retirada?

—¡Calla, *chalo*! ¿No ves que se está marchando todo el mundo?

Joaquín ya no decidía, no pensaba. Era una hormiga siguiendo a sus congéneres. Sin equipaje, sin transporte: lo único importante era huir, abandonar la ciudad cuanto antes, por los medios que fueran, a donde los pies le llevaran. Huir, huir, huir ya.

Ante él se extendía, entre boquetes y escombros, la bella fachada marítima de Málaga: el edificio neomudéjar de Correos, las columnas y frontones neoclásicos del Banco de España y del Ayuntamiento, y la Alcazaba tras ellos; presente y pasado, mora y cristiana, comunista, libertaria, republicana. Como decía el lema de la ciudad: Málaga, La primera en el peligro de la Libertad, la muy Noble, muy Leal, muy Hospitalaria, muy Benéfica, muy Ilustre y siempre Denodada Ciudad de Málaga. A su izquierda, la mole del Gibralfaro parecía cubrir la retirada con mirada alerta sobre el norte y el oeste de la ciudad; pero también con la apariencia de un ángel vengativo y terrible, con espada de fuego, que les vetaba el retorno a sus casas, reos de un grave delito imposible de perdonar.

Al dejar atrás el Paseo a la altura de la plaza de toros, rumbo a la Caleta y a las salidas orientales de la ciudad, Joaquín había sentido la congoja subir por su garganta y las lágrimas agolpársele en la mirada. Se había girado una última vez para despedirse del gran palmeral ahora dañado por las bombas, de las glorietas con sus estanques y sus fuentes, de aquella frondosidad de plantas tropicales que parecían desmentir la crueldad de la guerra y

el frío del invierno, y se había sentido expulsado del paraíso. Desterrado para siempre hacia el Este del Edén.

Al principio, la carretera sólo era cansancio, y frío, y hambre, y tristeza; las casas cerradas a cal y canto a su paso, los pueblos abandonados por gente que también huía, los niños y los viejos arrancando caña dulce de los campos para tener qué comer. Pero luego fue peor. A la altura de Torre del Mar, llegaron por primera vez los aviones: no eran bombarderos, sino cazas, y la gente pensó que eran del Gobierno, que venían a protegerles en la huida. "¡Ahora vienen, los maricones!", decían algunos. "¿Dónde estabais, cuando venía a tirarnos las bombas *er Tío los Molletes*?" Pero se oyó un grito: "¡Es un Fiat, son italianos!", y el cielo se desplomó sobre sus cabezas. Llovieron azufre y fuego como en Sodoma, ráfagas de plomo y muerte que se abatían, una vez y otra y otra, sobre la atestada carretera. Y la gente corría, tropezaba, se pisaban unos a otros, se arrojaban a los márgenes, se ocultaban en alcantarillas, se metían entre las hierbas, y luego muchos ya no se levantaban; los cadáveres quedaban en el camino, y las alcantarillas se llenaban de tantos cuerpos muertos, agonizantes o heridos, que cuando volvían a pasar los cazas y la gente buscaba, de nuevo, dónde refugiarse, en ellas ya no se podían meter. Y a cada pasada de los aeroplanos, y a cada nuevo tableteo de las ametralladoras, Joaquín, que no sabía distinguir un Fiat de un Chato o de un Mosca pero había leído el Génesis en latín y en griego, y le hubiese gustado hacerlo en hebreo y arameo pero quizá ya nunca lo podría hacer, repetía incesantemente: "*¡Fiat lux! ¡Fiat lux!*", como una obsesiva plegaria para un dios ignorante de lo que es piedad.

Y el terror siguió en aumento. Al pasar Nerja, donde la carretera se hace más estrecha, encajonada entre el mar y los acantilados casi verticales, aparecieron los barcos. Ya los habían visto antes, pero ahora venían a por ellos. Estaban tan cerca que se distinguía a los oficiales con sus gorras de plato y a los marineros mirando por la borda. Y retronaron los cañones, y no había donde esconderse, y los que no morían por la metralla morían aplastados por las rocas que se desprendían de los cantiles, y Joaquín pensaba "hasta aquí hemos llegado", y en su desesperación miraba al cielo plomizo y esperaba que llegase el fin.

Pero se levantó y siguió caminando, porque no quedaba otra; todos lo hicieron, menos los muertos y los que ya no podían andar. Con los pies hinchados y las alpargatas rotas, cubriéndose del frío y la lluvia con alguna manta, si la tenían a mano. Con la mirada en

el suelo y las lágrimas lavadas por las finas gotas de agua que caían sobre el rostro. Con regueros de sangre manando directos del corazón.

Era la Carretera de la Muerte. Sobre las espinas de una chumbera, roto y desmadejado, en un recodo del camino Joaquín distinguió lo que parecía un muñeco, que algún niño en la huida debía haber abandonado. Pero al llegar a su altura tuvo que apartar la vista, golpeado por el espanto: no era ningún muñeco, sino los restos deshechos de lo que había sido un niño de verdad. Tras la chumbera asomaban unas piernas, que debían ser de la madre: allí se habían quedado para siempre los dos.

Mirase donde mirase, el panorama era el mismo. Con ojos extraviados y el alma rota, los padres cavaban hoyitos para enterrar a sus hijos muertos. Y los viejos, sin esperanza, se sentaban en las piedras del camino, a esperar que la muerte se los llevara. O a que llegasen los fascistas, que lo mismo venía a ser.

Y los fascistas acabaron por alcanzarlos.

Pasado Salobreña, al llegar al Guadalfeo, resultó que el puente no estaba. Lo habían bombardeado. El río bajaba crecidísimo: unas aguas espumeantes llenaban su cauce, otras veces casi seco, y parecía imposible alcanzar la otra orilla. Los más osados se arrojaron a cruzarlo a nado, o a vadearlo con sus hijos auestas; unos llegaron, otros se hundieron braceando y ya no se les volvió a ver más. Un grupo de milicianos rezagados, también retenidos en aquel lado del río, trataron de improvisar una pasarela metiendo en el agua los vehículos que los habían llevado hasta allí. Pero era un paso inestable, inseguro, y de quienes quisieron usarlo la mitad no consiguió llegar al otro lado. La gente resbalaba y caía, a unos se los llevaba el agua y otros se agarraban a los coches, no fueron pocos los que quisieron dar media vuelta y volverse, pero los que venían por detrás empujaban y no dejaban vía libre, al final caían todos al agua, los que iban hacia adelante y los que volvían para atrás. Nadie contó los que se ahogaron.

—¡Pero no seáis burros, más *p'arriba* habrá otro puente!

Joaquín siguió a los que habían decidido remontar el cauce en busca de un paso más seguro. Pero no anduvieron mucho. Apenas se habían alejado de la carretera cuando les llegó el runrún de los motores, el parloteo en una lengua extraña.

—¡Los moros! ¡Ya están aquí los moros!

Pero no, no eran los Regulares. Joaquín reconoció el idioma sin dificultad.

–*Non sparare!* –gritó con los brazos en alto, cuando los *camicie nere* del *Corpo di Truppe Volontarie* del comandante Roatta llegaron hasta él.

La noche del nueve de febrero, desde los micrófonos de Radio Sevilla, el general Queipo de Llano se jactaba del éxito de las operaciones: “*Hoy, los rojos de Málaga han salido huyendo hacia Motril, como alma que lleva el Diablo. Y, para ayudarles a que corran más deprisa, nosotros hemos enviado a nuestra aviación a bombardearles.*” Y el coro de risas de hiena extendía por toda España el hálito de su putrefacción.

Pseudònim: Marc Garrido

Accèssit: JORDI ROMERO DIAZ

EL MURMURI TRENCAT DE LES FORMIGUES

El llogaret estava escapçat per una vall escarpada en la seva entrada, tan bonica, que per a tot visitant que gosés entrar semblava que s'endinsés en un conte de fades. Els núvols, a dalt, s'agrupaven com si fossin dolços en una tenda de llaminadures i es confonien entre ells, deixant unes clarianes dinàmiques perquè el blau cel coronés el firmament.

El Sol, per fi, s'encrespava furiós a les dotze tocadetes per mostrar tot el seu potencial als vianants i, per a qui encara no s'havia llevat, desviava els seus braços a manera de rajos fulgurants que calentaven amablement la pell de qui encara es feia el ronso al llit.

No era, però, el cas de la senyora Clara. El soroll de les rodes del seu cotxe va travessar la vall, i tot vilatà que es trobava en el seu camí, es detenia i quedava com una estàtua de sal en veure'l avançar, diligent, cap al centre de la vila.

La conductora va deixar el vehicle amb un tancament de porta gens discret i, amb mirada ferma —tot i que el sol llampant impedia mantenir-la fixa més que escassos segons— es va dirigir cap a l'entrada de l'escola.

Com que era dissabte no hi havia conserge, però la directora l'havia convocada a aquella hora d'aquell festiu, abans que s'oficiés la tradicional missa de l'església tres carrers més enllà. Les campanes esperaven tranquil·les al campanar el moment de reblar, pacients en el seu silenci.

Va picar dos cops la porta i la directora mateixa li va obrir.

"Passi", li va dir, fent un gest amb la mà cap a les escales. Qualsevol diria que el despatx de la directora era més conservador que l'aspecte que ella oferia amb aquella vestimenta retrògrada, com si estigués ancorada a les acaballes del segle passat i no volgués assumir que ja havien passat dècades a l'actual, i amb escreix. Va prendre el seu temps per asseure's a la seva cadira senyorial, no abans d'oferir un seient a la visitant i un got d'aigua ben fresca.

-Miri - va encetar - seré breu perquè d'aquí a poc haig de ser a la missa del poble.

I dit això va començar el seu relat:

-Primer de tot haig de dir-li que el seu fill és intel·ligent, una cosa no té a veure amb l'altra. Però no vol treballar, o dedicar la seva intel·ligència a resoldre els deures que se li encomanen. La fa servir per a altres fins.

-És un noi molt introvertit - va dir-li la senyora Clara, sense gosar mirar la directora directament als ulls - a la família així ho percebem des de petit. A Primària era molt bon estudiant, però ha estat passar a secundària que ve a casa dient sempre que no li motiva res d'allò que li ensenyen al col·legi, com si ja li sonés tot... ens preocupa, sí.

La senyora no sabia fins on volia arribar la directora, i la va deixar continuar, ara sí, alçant la mirada cap a ella en senyal d'incomprensió.

-Introvertit no vol dir que no tingui habilitats socials - va continuar la directora - ans al contrari. Les té, però les fa servir pel seu benefici. Senyora Clara - i aquí es va detenir breus segons per mirar fermament a la senyora Clara als ulls en senyal d'acusació - el seu fill és un manipulador.

En aquell moment les paraules "fill" i "manipulador" van caure com dalles contra el pit de la senyora Clara, que la mirava cada cop més angoixada.

-Si està castigat - va continuar- - no és perquè ell hagi comès quelcom que el codi d'aquesta institució condemni, sinó perquè hem descobert que ho ha fet a través dels seus companys - va sentenciar -Ha provocat un motí a classe posant-se al bàndol dels dels alumnes amb menys recursos i fàcilment influenciables, perquè actuïn en nom d'ell dir, per perjudicar els alumnes, diríem, més llestos, que d'alguna manera li poden fer ombra. Ho ha descobert una professora escoltant una conversa al pati entre ell i els alumnes que vam expulsar per culpa seva.

-No me'n sé avenir... el meu petit...

-Em sap greu dir-li, senyora, però haurà d'endur-se'l a casa uns dies. Aquí té l'ordre d'expulsió. Cinc dies per cada alumne que va ser expulsat per culpa seva - i en acabar aquella sentència condemnatòria li va lliurar el full d'expulsió després de signar-lo com si li estigués estenent un xec.

-Però... però... ai, el meu marit l'estomacará de valent quan se n'assabenti... ai, pobret meu... i és a la fi del cicle.

-Sí, en efecte som a final del cicle, així que vist el seu expedient i la seva evolució, li aconsello que l'ingressi per estudiar un ofici, no pas a l'institut. Ha mencionat que li agrada la pintura. Matriculi'l a una escola d'arts i oficis.

La directora va sortir abans que la senyora Clara. Ella coneixia bé el trajecte cap al pati on l'esperava el seu fill, qui estava castigat des d'ahir i solia jugar sol, com sempre, amb allò que trobava a mà: un paper de premsa, una branca d'una planta que imaginava com un avió o una pedra que representava un vaixell en el seu imaginari íntim. En aquell moment va trobar un niu de formigues, i en unes hores va idear un atac a un abellot que, després de treure-li les ales, va enfrontar-lo a l'escamot de formigues, a veure si se'n sortia.

-Hitler! Adolf Hitler! La seva mamà, *frau Klara*, és aquí. Ja se'n pot anar a casa!

El noi va alertar-se de l'estridència de la senyora directora, i va girar-se amb l'expressió de qui li han robat el moment culminant de la seva història.

No sabia si l'abellot se'n sortiria de l'atac de les seves soldats formigues. Va mirar, i els generals del seu exèrcit, que eren les formigues més corpulentes, l'havien retingut i clavat els seus ullals als punts febles. Ara només era qüestió de temps que les obreres fessin la seva feina i l'esquarteressin, el fessin trossos comestibles per alimentar els escamots del niu, i fer més formigues soldats.

L'Adolf es va redreçar, va espolsar-se la sorra dels genolls i, sense córrer, sinó amb pas lent però segur, va caminar cap a la seva mama, no sense redreçar-se el serrell i llançar un esguard de ressentiment cap a qui el va tenir empresonat en aquelles estances.

Ja arribaria el dia en què es faria sentir, va pensar ben endins, mentre el sol arribava al seu punt àlgid en aquell bell poblet transfronterer austríac, a tocar de la frontera alemanya, i les campanes van començar a repicar per anunciar la missa.

Pseudònim: Jordi Surell

Des de les entitats organitzadores i col·laboradores volem donar les gràcies a les persones participants de totes les seves obres i donar l'enhorabona a les premiades en aquesta edició del Concurs Literari de Nou Barris.

Per molts anys més de Premis literaris a Nou Barris!